

Obsah

SLOVO PŘEDSEDY.....	2
SLOVO VYDAVATELE	4
ROZLOUČENÍ S MIRKEM	5
VZPOMÍNKA NA PUPA.....	5
ODDÍLOVÉ AKCE V ROCE 2006.....	6
ODDÍLOVÁ PŮJČOVNA HOROLEZECKÉ VÝZBROJE	7
ODDÍLOVÉ FINANCE	9
VÝSTUPY ROKU 2005.....	10
ČESTNÁ OCENĚNÍ ZA ROK 2005	10
OSOBNÍ VÝSTUPY ROKU 2005	11
ŽEBŘÍČEK LEZCŮ A LEZKYŇ ZA ROK 2005	13
BLBOST ROKU 2005.....	14
JAK SI VEDOU ODDÍLOVÍ NOVÁČCI	15
FOTOSOUTĚŽ.....	16
ZÁCHRANÁŘSKÝ VÍKEND (12. – 13. ÚNORA 2005).....	17
LETOŠNÍ HUMÁČ NEBYL VŮBEC HUMÁČ, ANI BOULDER CUP	18
HUMÁČ BOULDER CUP 2005	19
ODMOR V JULKÁCH	22
...ZE ŽIVOTA HOROLEZCE?.....	26
SEE YOU IN THIS LIFE... IN KAVKAZ.....	31
TRE CIME DI LAVAREDO ANEB PŘES PŮL EVROPY PRO TŘI DNY LEZENÍ	35
BERGELL, SRPEN 2005	37
BERGELL A CASSINOVA CESTA NA PIZ BADILE – NÁVOD K POUŽITÍ	38
VYSOKOHORSKÁ TÚRA OKOLO BADILU.....	41
VÝSTUP NA ACONCAGUU.....	43
HOROLEZECKÉ VZDĚLÁNÍ.....	46
„NA POSRATÉHO SPADNE I HAJZL“	48
ZAKARPATSKÁ UKRAJINA 2005.....	49
VYZNÁNÍ	54
ZPRÁVA O STAVU ODDÍLU HO HUMANITA	55
KRÁSY KRYSTALŮ V JIZERKÁCH.....	55
ŠKOLENÍ INSTRUKTORŮ ČHS	56
SKÁLY MOKRÉ, LEZENÍ ZAKÁZÁNO.	58
POHODA NA DACHSTEINU	59
CO SESTRUŠE SLÍBENO, DODRŽENO BÝTI MUSÍ.....	60
ADRESÁŘ ČLENŮ ODDÍLU.....	62
CD-ROM PŘÍLOHA ROČENKY	62

SLOVO PŘEDSEDY

Vážení a milí,

u příležitosti vydání této ročenky jsem si asi jako i další z vás položil otázku, jaký byl rok 2005. Jaký byl pro náš oddíl? Co se stalo nového, velkého, zajímavého? Vzpomněl jsem si na následující. Něco jsou fakta, něco navazující myšlenky a pocity. Nesnažím se to příliš rozlišovat. Jde o výběr skutečností a pohled veskrze subjektivní. Omlouvám se vám, že jsem jistě spoustu událostí vnímal jinak než vy, zapomněl na ně, nebo o nich vůbec nevěděl.

§ V oddíle nikdo neumřel, dokonce se při lezení nestal žádný vážnější úraz. Zlomené ruce, klíční kosti, vyvrkuté kotníky, natažené šlachy apod., se kterými se členové oddílu v tomto roce potýkali, byly následkem aktivit jako dětské letní tábory, cyklistika nebo tradiční tréninkový basket. § Společenská atmosféra v oddíle byla víceméně příznivá. Zásadně jsme se nepohádali ani na oddílové schůzi, ani na žádné ze schůzek Rady starších. Přesto docházelo k různým názorovým třenicím a konfliktům přístupů, několik osob aktivně se podílejících na chodu oddílu bylo příležitostně otráveno či vypruzeno. § Oddílu ubyl jeden starý instruktor – Blud – a naopak přibyl jeden nový instruktor – Hrb. Vzhledem ke stárnutí instruktorů a postupnému chladnutí jejich ochoty věnovat se nováčkům instruktorský potenciál oddílu spíše pomalu klesá. § 3 lidi dokončili nováčkovský kurz a získali v našem oddíle horolezecký průkaz. „Úmrtnost“ nováčků nijak nevybočuje z několikaletého průměru. Spíše než o náročnosti kurzu svědčí o tom, že mezi nováčky bývá každoročně většina takových, pro které se lezení větším koníčkem nestane a kteří sami na plnění kurzu rezignují. § Na pozici skladníka vystřídal unaveného Bluda čerstvý Pionýr. Sklad byl přestěhován z domácího prostředí do tělocvičny a zdá se, že funguje dobře. Kromě obnovy materiálu na sebe Pionýr vzal i osvětově-metodickou roli učitele, jak materiál správně používat. § Uskutečnil se první výjezd na zahraniční dlouhé ledy. Móda a rozvoj ledolezení poslední doby tak dorazily i do našeho oddílu. Nejěžší přežená cesta Supermax klasifikace WI 5- (Kuba T. a já) v Maltatalu ukazuje, že nepatříme k žádným ledovým extremistům, ale zároveň nastavuje solidní laťku dalším oddílovým ledolezcům. § Bylo přijato 23 nováčků. Mnozí z nich působí jako lidé, kteří mají o lezení opravdu zájem a kteří mají i určité lezecké ambice – asi ne být výkonnostními lezci, ale zlepšovat se a přelézat pěkné cesty. Že by nastupovala očekávaná mladá generace, která nahradí stárnoucí rodinkáře, bytaře a svačinkáře? § Více žen se účastní na oddílové poměry těžších horských výstupů: Lucka H. (výstupy 6- a 7- v Tatrách), Beruška (několik výstupů do 10 lanových délek v Alpách obtížnosti 6- až 6+) a především Bára Š., která ve velkolepé více než 20 délkové Cassinově cestě na Piz Badile dokonce pravidelně střídala na prvním konci lana. § Proběhl první záchranný víkend, který spočíval v nácviku praktického poskytnutí první pomoci v simulovaných situacích a v nácviku stažení zraněného ze stěny. Ukázalo se, že poskytovat první pomoc člověku, ze kterého stříká červeně obarvená voda, je něco zásadně jiného, než mít pár znalostí ze základů zdravotní péče. Zásah mnohých zraněnému opravdu nepomohl. § Kromě „systematicky“

trénujících Goba a Hrba se lezecká úroveň starších členů oddílu spíše snižuje. Naopak s přibývajícím zkušenostmi se více lidí vydává lézt i do hor. § Do oddílu byli přijati staronoví členové Pospec a Mároš, čímž výrazně stoupla na síle oddílová skialpová sekce. Tato dvojice se nedávno celkem proslavila sjezdem (a to pravděpodobně českým prvosjezdem) Pallaviciniho kuloáru na lyžích. § Trojice Hrb, Tomas a já přešla Švýcarskou cestu na Grand Capuccin v oblasti Mont Blancu. I když se samozřejmě nejedná o žádný extrém, cesta patří k tomu nejtěžšímu, co bylo dosud v našem oddíle podniknuto. § Třetí ročník Humáč Boulder Cupu se v rozporu se svým názvem uskutečnil na stěně. Největší zásluhu na jeho organizaci měli Honza Říha a ženský tým v čele s Evuší a Kláruší. Vítězství Báry Š. a Hoa v hlavních dvou kategoriích nebylo žádným překvapením. § Roste počet lidí, kteří opouštějí Evropu a vydávají se do větších velehor. Byly podniknuty dva výjezdy na Kavkaz (Filip B. a skupina kolem Píti), v rámci kterých vždy došlo k výstupu na Elbrus.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří se aktivně účastnili života oddílu a věnovali mu čas, energii, nápady, elán, radost.

Také bych rád využil příležitosti vydání této ročenky a oznámil svoje rozhodnutí znovu nekandidovat na březnové schůzi na pozici předsedy oddílu. Shodou okolností jsem se stal na podzim ředitelem malé neziskové organizace. Po několika měsících trvání této situace zjišťuji, že není dobré ani pro mě, ani pro oddíl, abych v pozici předsedy setrval. Předsedování mě přestalo těšit, protože pro mě nyní představuje stejný typ činnosti, kterému se věnuji i v práci. Uvědomil jsem si, že k mnoha diskusím Rady starších přistupuji předem našťvaný s tím, že už zase musím něco řešit a k něčemu se vyjadřovat. Také nejsem schopný dále zaručit, že oddílu budu věnovat alespoň tolik času, které považuji za nezbytné minimum spjaté s funkcí předsedy. Shrnutí: oddíl si zaslouží čerstvého předsedu, který se mu bude věnovat trošku více a radostněji než já v poslední době. Jsem přesvědčen, že se vhodný kandidát najde.

Tak. Ještě sbohem a šáteček. Díky vám, kteří jste mi po dobu těch dvou let byli názorovou oporou v oddílových třenicích a díky i vám, kteří jste měli názory jiné, dokázali je kultivovaně hájit a přispívali k vnitrooddílové diskusi. Nemám pocit, že bych oddíl někam zásadně posunul. Na druhou stranu si myslím, že celkem bezproblémově fungoval. Mám radost z toho, že z Rady starších se čím dál více stává velmi operativní orgán, který spočívá na jistých demokratických principech a který je schopen dojít bez velkých vášní a hádek k dohodě i v těch situacích, ve kterých nepanuje jednotný názor jejích členů. Velmi rád se budu na pokračování tohoto trendu podílet. Díky za možnost být v tomto oddíle dva roky předsedou, byla to pro mě veliká zkušenost.

V novém roce přeji všem pevnou skálu pod rukou, velké zážitky z lezení a posouvání hranic svých možností, spoustu zábavy na všech oddílových akcích a především bezpečně a šťastné návraty.

Bidlo

SLOVO VYDAVATELE

Převzali jsme letos ročenku poprvé od svého slovutného předchůdce a legendárního humanitního vydavatele Vlasty Daňka, kterému tímto chceme srdečně poděkovat za to, že ročenku až do letoška léta vydával. Až když to člověk sám zkusí, zjistí, že je vážně zač děkovat. Vlastovi děkujeme také za pomoc při sestavování žebříčku lezců. Pro hodnocení výstupů jsme převzali jeho metodiku a snažili jsme se ji maximálně zachovat, aby byly žebříčky mezi jednotlivými roky srovnatelné. Navíc jsme zařadili novou rubriku nazvanou Osobní výstupy roku 2005, ve které se každý může „pochlubit“ svými výstupy, kterých si nejvíce cení. Zásadně jsme neměnili obsahovou strukturu ani grafickou podobu ročenky. A kromě příspěvků psaných přímo pro ročenku jsme zařadili i několik zajímavých a zdařilých článků z Humwebu.

Chtěli bychom také ještě doplnit předsedovo slovo několika dalšími zmínkami o dění v oddíle, které by podle nás neměly zapadnout.

V roce 2005 poprvé vznikla oddílová trička. Jsou super. Vítězný design je dílem Balůa a zorganizování výroby se ujali Radek a Bára. Další „kulturní“ událostí se stala oddílová fotosoutěž navazující na několik ročníků v předchozích letech.

27. února 2005 v 15:05 Zuza přivedla na svět nového horolezce, o kterého se spolu s ní zasloužil Hoe. Narodil se totiž Hugo (délka 1/2 m, váha 3,44 kg). Následně se na Sychrově 16. července konala svatba, kde byla Zuza šťastnou nevěstou a Hoe šťastným ženichem.

Mimo nováčkovský kurz byly na oddílové schůzi přijaty dvě nové členky – Bára Šimanovská a Deny Mrázová. Bára se hned poté vyšvihla do čela oddílového žebříčku lezců a lezkyň.

Jak píše Bidlo, v oddíle nikdo nezemřel. Přesto došlo od vydání loňské ročenky ke dvěma úmrtím, která se hořce dotkla mnoha z nás. Na konci července 2005 zemřel v Chorvatsku kamarád Mirek a 12. ledna 2006 umřel v pražské nemocnici další kamarád Pup. Vzpomínky na ně jsme také do ročenky zařadili, byť ani jeden z nich nebyl členem oddílu. Měli jsme je moc rádi.

Závěrem chceme poděkovat všem, kdo přispěli do ročenky, za jejich články a fotky, všem členům Rady starších za práci pro oddíl, a všem kamarádkám a kamarádům z oddílu za to, že jsou a že spolu můžeme čas od času strávit skvělé chvíle. Tak ať nám to vydrží.

Nika a Kubas

ROZLOUČENÍ S MIRKEM

Ne každý den je veselo..., možná vám během minulého týdne také dorazil mail s tímto podtitulkem. Neotevřela jsem ho, protože se mi zdálo, že je to vir. Ušetřila jsem si tím chvíli smutku a oddálila neuvěřitelnou zprávu o tom, že člověk, kterému vděčím za své, nejen sportovní, zraní, odešel. Nebyl to vir, ale vír, který ho 28. července t.r. stáhnul hluboko pod vodu kdesi v Chorvatsku.

Mnozí z vás Mirka znají ze Zvoničky nebo ze středečních srbských či kokořinských lezení a mnoha dalších akcí, které s námi absolvoval. Vzpomeňte si na něj.

Beruška, 8. srpna 2005

VZPOMÍNKA NA PUPA

Stala se věc, se kterou se jen těžko smiřuje. Včera umřel náš kamarád, horolezec, cyklista, novinář, tatínek a hlavně skvělý kluk Honza Bouchal, Pup. Umřel poté, co týden bojoval ve středoštické nemocnici s vážným zraněním, které utrpěl 6. ledna při srážce s automobilem, když se vracel na kole z práce. Je krutou ironií, že právě Pupa, který řadu let bojoval za bezpečné cesty pro cyklisty a zklidňování dopravy v Praze, potkal právě takový osud.

Pup nebyl členem oddílu. Ale spousta z nás ho znala z nejrůznějších akcí – z pražských cyklojízdy, kuličkády, ale i z oddílových akcí. Byl s námi mnohokrát na Bořni, zažili jsme spolu deštivý týden na Slezanu i krásný týden na táborisku v Bielovodské dolině.

Honza po sobě zanechal kromě spousty smutných kamarádů taky svoji přítelkyni Petru a s ní malého Kubíka. Kamarádi po jeho smrti vytvořili Pupíkovi internetové stránky. Najdete je na adrese <http://automat.ecn.cz/pup>.

Prosím, vzpomeňte si občas na Honzu i na Pěťu s Kubíkem. Pupe, moc nám tu chybíš.

Kubas, Nika a Komár, 13. ledna 2006

ODDÍLOVÉ AKCE V ROCE 2006

Vyšlo pouze v tištěné verzi ročenky.

Aktuální informace o oddílových akcích jsou k dispozici v Kalendáři na Humwebu.

ODDÍLOVÁ PŮJČOVNA HOROLEZECKÉ VÝZBROJE

Skladník: Jan Hásek (Pionýr)

Provoz půjčovny během školního roku (polovina října až konec května): půjčovna je umístěna v nářadovně tělocvičny na koleji Jednota v Opletalově ulici. **Půjčování a vracení výzbroje probíhá vždy ve čtvrtek na tréninku, většinou mezi 19. a 20. hod.** Případné změny této doby oznámím na webu v aktualitách nebo v diskusi. Půjčování nebo vracení výzbroje v jiný den nebo hodinu je možné jen výjimečně.

Provoz půjčovny o prázdninách (konec května až polovina října): Půjčovna je v době prázdnin umístěna u mě doma. **Půjčování a vracení výzbroje** po telefonické nebo e-mailové domluvě **individuálně** (přijedete si pro matroš do Měcholup, zcela výjimečně ho můžu někam přivést).

Kdo si může výzbroj půjčovat: Půjčovna slouží nováčkům, řádným členům, formálním členům i lidem mimo oddíl. Formální členové a nečlenové platí dvojnásobný poplatek za půjčení. Nečlen oddílu si může výzbroj zapůjčit jedině prostřednictvím člena, přičemž za vypůjčený materiál ručí člen.

Rezervace a přednost při půjčování výzbroje: Za běžných podmínek se žádná přednost neuplatňuje, kdo si dříve na daný termín výzbroj rezervuje, tomu bude půjčena. V případě hromadných akcí (nováčkovské lezení, Tatry...) pak platí následující přednost: oddílová akce má přednost před akcí individuální; nováček má přednost před řádným členem, ten před členem formálním a ten pak před nečlenem. Před většími podniky je možné si výzbroj rezervovat dříve než tři týdny před odjezdem (do té doby platí přednost pro nováčky). Tři týdny před odjezdem a méně si pak zbylou výzbroj může rezervovat kdokoli dle hesla kdo dřív přijde, ten dřív mele.

Zapůjčená výzbroj se používá pro:

- lezení;
- nácvik chytání pádů (pouze materiál k tomu účelu vyčleněný);
- nácvik slaňování, prusíkování, transportu zraněného, lanových traverzů apod. – v takovém případě je nutno tuto skutečnost oznámit před půjčením, aby byl půjčen starší materiál a zbytečně se neopotřeboval materiál zánovní.

Je zakázáno:

- používat materiál na jiné aktivity než lezení (výškové práce, jeskyňáření - mimo jümaru, tahání auta, uvázání lodí, kácení stromů, stěhování nábytku apod.)
- používat materiál pro jakékoli komerční aktivity (komerční horoškolety, vybavení klientů cestovní kanceláře apod.)
- používat materiál nedbale a bez ohledu na jeho případné poškození (např. vedení lana přes ostrou hranu při lezení na rybu)

U nekomerčních akcí typu „děti ze skauta si vyzkoušejí slaňování“ rozhodne o půjčení skladník.

Poškození nebo ztráta výzbroje: Každé, byť minimální, poškození výzbroje je nutno z bezpečnostních důvodů při vracení do půjčovny hlásit! V případě znehodnocení nebo ztráty půjčené výzbroje musí člen, který měl materiál vypůjčený (pokud zničení nebo ztrátu zavinil), zaplatit poměrnou část ceny vybavení (viz níže), nebo po domluvě ztracený kus nahradit kusem obdobným. Za nezaviněnou ztrátu se považuje například ponechání zaseklého lana při slaňování v horách za bouřky, zanechání materiálu ve stěně v případě záchranné akce, za zaviněné se považuje například zapomenutí materiálu ve vlaku. Výzbroj se přijímá zpět do půjčovny jedině čistá a suchá.

Porušení pravidel půjčovny: Poruší-li někdo výše uvedená pravidla, vystavuje se nebezpečí, že už nedostane nikdy nic půjčeno.

Poplatky za půjčení: Za každý kus (pár) půjčené výzbroje se platí malý poplatek, který se účtuje za každý započatý týden vypůjčení. Ceník (bude se patrně měnit) je na Humwebu.

Aktuální stav materiálu (k začátku roku 2006)

Materiál pro nováčky (když doslouží, dokupuje se nový):

- Lana 1 (požadováno 5 ks): **6 ks** - všechna 50m, 4 ks zánovní, 2 ks v dobrém stavu
- Lana 1/2 (požadováno 8 ks): **7 ks** - délky 40-50 m, 3 ks zánovní, 1 ks v dobrém stavu, 3 ks bude třeba v dohledné době vyměnit
- Helmy (požadováno 10 ks): **6+5 ks** - 2 ks v dobrém stavu, 4 ks starší, ale použitelné, 5 ks dosti poničené, používat se ještě dají
- Sedáky (požad. 5 ks): **4 ks** - 2 ks zánovní, 1 ks v dobrém stavu, 1 ks starší, použitelný
- Prsáky (požadováno 5 ks): **3 ks** - 2 ks zánovní, 1 ks v dobrém stavu
- HMS (požadováno 5 ks): **2 ks** – zánovní
- Osmy (požadováno 5 ks): **5 ks** – zánovní
- Cepíny (požadováno 5 ks): **9+1 ks** - 9 ks dlouhých cepínů - v dobrém stavu, 1 ks krátký cepín - v dobrém stavu
- Mačky (požadováno 5 ks): **6+5 ks** - 3 ks zcela nové, 3 ks v dobrém stavu, 5 ks staré a beznadějně otupené

Ostatní materiál (když doslouží, nedokupuje se nový):

- Rychloupínací mačky: **2 ks** - v dobrém stavu
- Kladivocepíny: **2 ks** - v dobrém stavu
- Kladivo: **1 ks** - v dobrém stavu
- Vklíněnce: **2 sady** - po devíti a deseti kusech, v dobrém stavu
- Vývrtky: **5 ks** - poněkud jeté
- Kladka: **1 ks** – zánovní
- Jümary: **2 ks** - v dobrém stavu
- Sněhová lopata: **1 ks** - v dobrém stavu
- Šroubovací karabiny: **4 ks** - v dobrém stavu
- Karabiny na chytání pádů: **3 ks**

ODDÍLOVÉ FINANCE

Pokladník: Michal Brezík (Beránek).

Vyšlo pouze v tištěné verzi ročenky.

VÝSTUPY ROKU 2005

pískovce: V této kategorii výstup roku nebyl vyhlášen – sešlo se zde větší množství výstupů obtížnosti VIIb, VIIc a žádný výstup výrazněji nevynikal.

nepískovcové skály:

- Jérica (Šp.), Fossa de Xérica a Morata de Jalón (Šp.), Rey d'os Manso, obě 6c (7+) OS Hrb
- Montserrat (Šp.), Sorpréndeme, Por favor, 6b (7) OS Lucka H.
- Kalymnos (Řec.), Saint Fotis, Danone, 6b (7) OS Bára Š.

hory:

- Mont Blanc, Grand Cappucin (3838), Švýcarská cesta, VI A0 Bidlo, Hrb, Tomas
- Direttissima na Kežmarák VII Hrb, Lucka H.
- Aconcagua (6962), normální cestou, I-II, sólo Filip Burget

ČESTNÁ OCENĚNÍ ZA ROK 2005

pískovce:

- Drábské světničky, Borůvka, Olympiáda, VIIIa RP Gobo
- Pfafenstein, Junggeselle, Lustige Witwe, VIIc OS Tomas
- Widensteiner Gebiet, Sasko, Zyklopenmauer, Plattenwand, VIIc OS Lukas
- Tisá, Bentová tvrz, Balkónová a Pidloočko, VIIa OS Bára Š.
- Sušky, Věž Milana Černého, kombinace Noční cesty a Karamora, VIIa OS Beruška

nepískovcové skály:

- Bořeň, Nádvoří-Jižní Prostor, Teplická, 6+ AF Bára Š.
- Mařenka, Mařenčin druhý dech, 6+ OS Beruška
- Srbsko, Alkazar, Hare Kršna, 5 OS Matěj T.

vysoké skály (4 dl. a více):

- Arco, Colodri est, Via Brunello Sommadossi, 7 AF Tomas

hory:

- Bergell, Piz Badile (3308), Cassin, 5+, A0, pravidelné střídání Radek, Bára Š.

ledy:

- Maltatal, Supermax, WI 5- OS Bidlo

Výstupy roku a čestná ocenění za rok 2005 byly vybrány na základě doporučení několika oslovených členů oddílu (Bidla, Hrba, Kuby T., Lukase, Pionýra, Radka J., Tomase a Vlasty). Tímto jim za jejich hodnocení ještě jednou děkuji.

OSOBNÍ VÝSTUPY ROKU 2005

Tuto novou rubriku jsme do ročenky zařadili na podnět některých z vás. Je úplným přehledem nahlášených výstupů, kterých si sami lezci nejvíce cení – tedy nikoliv nutně jejich výstupy s nejvyšší klasifikací obtížnosti. Vlastní hodnocení těchto výstupů vyjádřili stručným komentářem.

pískovce:

Hanka T. : Děvínské polesí, Jedová věž, Hornická, IV TR – pěkná cesta klasického stíhu trhlinou v kolmé stěně;

Kuba T.: Děvínské polesí, Jedová věž, Hornická, IV OS – pěkná cesta klasického stíhu trhlinou v kolmé stěně;

Kubas: Tisá, Zlatá stěna, Pro Adama, VIIb TR

Lukas: např. Plattenwand VIIc OS na Zyklopenmauer, Wildensteiner Gebiet a spousta dalších cest do této obtížnosti převážně v Sasku;

Tomas: Pfafenstein, Junggeselle, Lustige Witwe, VIIc OS a Bielatal, Daxenstein, Klavier direkt, VIIc AF – těžší pískovcové výstupy do 30m, hlavně Klavier direkt má první kruh proklatě vysoko, tedy morálovější záležitost. Při pádu pod kruhem se trefuje široká police. Ač jsem u druhého kruhu seděl, povedlo se mi cestu od něj přelézt absolutně přímo za nepatrné škrabky (jinak se leze malinko zleva), což ocenil i jeden postarší německý matador lezoucí poblíž. A toho si cením dodnes.

nepískovcové skály:

Bára: Bořeň, Nádvoří - Jižní Prostor, Teplická, 6+ AF, koutová spára – legendární cesta, za jejíž vylezení jsem si od Bluda vysloužila panáka. Pořebovala jsem ho. Ještě večer se mi klepaly ruce při pomýšlení, jak cvakám první kruh asi ve dvaceti metrech. Zhruba tam, kde normální skalkařiny končí...

Řecko, Kalymnos, Saint Fotis, Danone, 6b OS – poslední den lezení, když nedám to 6b dnes, tak... až příští sezónu. V téhle oblasti je jen jedno a má 27metrů. Jak na té padesátce slaním, to netuším. Ale nic jiného tu není. Mírně převislá cesta, pěkně vytrvalostní. Ale zadařila se J .

Hrb: Morata de Jalón (Šp), Rey d'os Mansos, 6c, OS – více než 30 metrů krásné cesty v luxusním vápenci s celkem devíti nýty, které udělaly ze sportovního lezení povznášející zážitek;

Kuba T.: Řež, 4. masiv, Ivanova, 5, nejištěné sólo – nejhorší bylo posledních pět metrů;

Jizerské hory, Paličnick, Kohoutí hřeben, 5, OS – čtyři krásné délky po plotnovitém hřebenu v ideálním čtyřčlenném družstvu;

Lukas: Jižní Francie, oblast Dentelles du Mantmirail a Orpierre – poměrně snadno pustilo OS několik cest 6a+, v 6b jsem si ani neškrtl.

Matěj T.: Alkazar, Hare Kršna, 5, OS – pro malého prcka bylo těžké cvaknout třetí jištění;

Ondra T.: Šanův kout, Pyramida, Jižní stěna, 4, TR – klasická cesta stěnou;

Tomas: Wilder Kaiser, Fleischbank Nordwandabbruch, Herbstzeit, 6+, OS – Čtyřdélková skalkařina v Kaiserovské moderní klasifikaci, vyrovnané lezení bez možnosti

háknout. Nýty přítomny. Lezeno v mlhavém počasí po dešti, mokré. Nejtěžší místo ve 3. délce.

vysoké skály (4 dl. a více):

Hanka T. : Wilder Kaiser, Predigtstuhl, Severní hrana, 4 TR – osmnáct délek skalního lezení, občas skoba či nýt, vlastní jištění dával Kuba (viz též str. 47);

Tomas: Arco, Colodri est, Via Brunello Sommadossi, 7 AF (Bidlo, Komár) - 300m dl. velkolepá vzdušná klasika středem stěny, 10 délek, 5h. Zajištěno klasicky, místy nýty, spíše alpský charakter, dobré štandy. V nejtěžších místech pouze staré skoby. Cením si jí hlavně proto, že jsme ji vylezli s minimem matroše (pět smyček a deset expresek) bez vklíněnce či frenda, za což jsem zvažoval kandidaturu na Blbce roku.

Arco, Pian dela paia, Via Cesare Levis, 6 TR (Bidlo, Komár) – 300m dl. klasika, 9 délek, 6,5h lezení. Jištění pouze starými skobami, nepříliš dobré štandy, velmi vzdušná a poměrně namáhavá (ač „jen“ šestka) cesta alpského charakteru. Lámový a travnatý dolez. Delší sestup. Ač jsem lezl většinou na druhým, mohl jsem sdílet útrapy naplno s Komárem a Bidlem. (Oba výstupy viz str. 26-31.)

hory:

Bára: Bergell, Pic Badile (3308m), Via Cassin, 5+ A0, léto (ale ještě den před přelezem sněžilo) – Nejtěžší horská cesta, co jsem kdy lezla. Asi 23 délek, s Radkem jsme se více méně pravidelně střídali. Nechutné komíny, místa, kde jsem byla zaklíněná i s batohem, zajistit nešlo a lézt výš taky ne. Bivak na sestupu (viz též str. 37-40).

Hrb: Vysoké Tatry, Malý Kežmarský štít, Direttissima, VII, léto, s Luckou, která si odsedla v jediném (nejtěžším) místě – povinná z tatranských klasik, která (aspoň ve mně) pořád budí respekt, protože i po letech v ní má stále co padat. Duní prakticky celá.

Kuba T.: Dachstein, Westgratturm, Cesta horských vůdců, 4+ OS (Honza Fuka) – spíš krásné než těžké, spíš pohodové než nebezpečné;

Vysoké Tatry, Tupá, Gálfyho žebro, III OS, zima (Bára Š., Radek) – dlouhé žebro kombinující led, sníh i čistou skálu;

Kubas: Dachstein, Schneebergwand, 2. Turm, SW Pfeiler, III-V, j.m. V+ (Komár, Nika) – za tu cestu jsem moc rád, i když nejtěžší místa tahal Komár.

Vysoké Tatry, Východná Žeruchová Veža, J. pilř, III, j.m. V (Deny) – obě cesty byly krůčkem k vyšší úrovni mého lezení a navíc jsem si krásně zalezl;

Lukas: Schartenspitze a Kl. Winkenkogel hřebenem v oblasti Hochswab (Jitka), obtížnost "jen" 4, ale cením si toho, že jsme 25-délkovou cestu přelezli za 3,5 hodiny a tedy ještě o hodinu předstihli čas dle průvodce;

Matěj a Ondra T.: Bergell, Passo Bondo, přechod chata Sciora - ledovec Bondasca (3169m) – Pizzi de Ferro Centrale (3289m) - chata Gianetti, max III skála a 45° firn, všichni Turci – kombinovaná túra pěšky, ledovcem, skalní lezení a slaňování ve velké výšce trvala 14h skoro bez zastávky (viz též str. 41-42);

Tomas: Mont Blanc, Grand Capucin (3838m), Švýcarská cesta, VI+A0 (RP7) (Bidlo Hrb)
 – těžký horský výstup v montblanské žule a vyšší nadmořské výšce za pěkného počasí. 18 délek, prvních šest mixy, lámavá skála, odtrhová trhlina - 5m 90°. 10h lezení, 5,5h sestup slaněním, celkem 19h včetně nástupu pod stěnu a zpět. Asi nejtěžší věc, co jsem v horách zatím dal. (Více viz článek na str. 26-31.)

ŽEBŘÍČEK LEZCŮ A LEZKYŇ ZA ROK 2005

skály:

<u>Pořadí</u>	<u>jméno</u>	<u>výběr přeolezených cest</u>	<u>body</u>
1.	Honza Hrbáček	OS 7+(6c), OS VIIc	8,03
2.	Tomáš Radil	OS 7, OS VIIc	7,7
3.	Robert Halama	OS 7, RP VIIa	7,7
4.	Radek Jošek	OS 7(6b), OS VIIa, AF VIIc	7,7
5.	Bára Šimanovská	OS 7(6b), OS VIIa	7,7
6.	Lucka Horáková	OS 7(6b)	7,7
7.	Petr Daniš	OS 7-(VII), RP 7, OS VIIc	7,37
8.	Lukáš Bludský	OS 7-(6a+), OS VIIc	7,37
9.	Vlasta Daněk	OS 7-(6a+), RP 7, OS VIIa	7,37
10.	Martina Jirasová	OS 6+, OS VIIc	6,93
11.	Jan Hásek	OS 6, OS VIIa	6,6
12.	Renata Mathonová	OS 5+(5a), TR 6+, TR VII	5,83
13.	Jakub Kašpar	OS 5, OS V, TR VIIb	5,5
14.	Jakub Turek	OS 5, free sólo 5	5,5
15.	Matěj Turek	OS 5	5,5
16.	Daniela Mrázová	TR 6, OS 4	4,8
17.	Monika Kašparová	TR 6-, OS 3, RP 4	4,56
18.	Lucka Sedláčková	TR VI	4
19.-20.	Ondřej Turek	TR 4	4
19.-20.	Hana Turková	TR 4	4

Žebříček na skalách je sestaven podle obtížnosti nejtěžší cesty, tedy cesty s nejvyšším bodovým hodnocením, které je výsledkem násobku obtížnosti cesty (UIAA) a koeficientu stylu přeolezení (OS, sólo=1,1; RP=1; AF, RK=0,9; TR=0,8; TR s odsednutím=0,7). Pořadí lezců se stejným bodovým hodnocením je pak určeno podle dalších kritérií, zejm. podle nejobtížnější cesty přeolezené na OS, RP, AF, nejobtížnější cesty na písku, popřípadě nejtěžší cesty na TR.

hory:

<u>pořadí</u>	<u>Jméno</u>	<u>body</u>
1.	Radek Jošek	78
2.	Robert Halama	77,5
3.	Petr Daniš	71,5
4.	Bára Šimanovská	68
5.	Filip Burget	65
6.	Honza Hrbáček	57
7.	Martina Jirasová	48,5
8.	Tomáš Radil	40
9.	Jakub Turek	38
10.	Jan Hásek	37,5
11.	Jakub Kašpar	37
12.	Monika Kašparová	31
13.-14.	Daniela Mrázová	25
13.-14.	Lucka Horáková	25
15.	Hana Turková	23
16.	Renata Mathonová	21
17.	Matěj Turek	19
18.	Ondřej Turek	16
19.	Lukáš Bludský	13
20.	Vlasta Daněk	10,5

Žebříček v horách je bodovým pořadím, které je sestaveno podle všech cest, které daný lezec v průběhu kalendářního roku vylezl. Hodnocení cesty je násobkem obtížnosti cesty, koeficientu za roční období (léto=1, zima=2) a koeficientu za nadmořskou výšku (do 3000m=1; 3000-3999m=3; 4000-4999m=5; 5000-5999m=20; 6000-6999m=30; 7000-7999m=50 a 8000m+=100).

BLBOST ROKU 2005

Návrhů na blbost roku jsme obdrželi hned několik – Kuba T. navrhnul Hanku za lehkovážnost při pohybu na ledovci, Tomas navrhl sebe a své spolulezce (Bidla a Komára) za podcenění vybavení při výstupu horského charakteru v Arcu (chybějící jistítka a v případě Tomase dokonce i prusíky) – viz Tomasův článek na str. 26-31. Opožděné doznání po téměř pěti letech učinil i Kyžán – viz jeho příspěvek na str. 60-61.

Z těchto návrhů jsme na ocenění vybrali Hanku Turkovou, kterou Kuba – a nebylo to poprvé – kvůli nepozornosti při slaňování zachraňuje před nepříjemným pádem.

Kuba T. událost popisuje takto: Celý den se trmácíme švýcarským ledovcem Bondasca k sedlu Bondo (něco přes 3000 m n.m.). Je to fakt ošklivý, trhliny, měkký sníh, trhliny,

séraky. Pořád se jistíme. K večeru lezeme dvě trojkové rozbité délky na sedlo. Slaňujeme další délku na druhou italskou stranu. Potom kus scházíme a slézáme jedničkové úseky. Příhonní trhlinu musíme slanit na celou délku 50 m po kolmé skále, opatrně stoupneme na sněhový mostek a překročíme na bezpečný ledovec.

Poslední slaňuje Hanka, dojíždí na sněhový most. Kuba, Ondra a Mates stojí vedle na ledovci a říkají, ať jde rychle k nim a nepouští lano, protože most je tenký a může se probořit. Hanka se diví, proč. Už to má přece za sebou, pouští lano a chce se vymotat z osmy. Kuba na ní ječí, ať to nedělá. Ona udělá krok a proboří se. Naštěstí ještě nemá lano vymotané z osmy, ale jenom kus povytažené. Kubovi zbytek lana prosvíští okolo kolene, on ho instinktivně chytá, ale Hanka už propadla asi tři metry do trhliny. Pod ní zbývá ještě dobrých deset metrů. Všichni tři ji vytáhneme na povrch.

Příhoda pokračuje tím, že Hanka se váže na krátké lano s Ondrou a během sestupu italským ledovcem dvakrát zakopne o přední hroty maček a padne. Projede okolo Ondry a ten ji vždycky chytí nalehnutím na svůj cepín.

JAK SI VEDOU ODDÍLOVÍ NOVÁČCI

Metodik: Robert Halama (Gobo)

K začátku roku 2006 máme v oddíle celkem 37 nováčků. 23 z nich nastoupilo do kurzu na podzim loňského roku. Zatím jsou celkem aktivní a jestli jim aktivita vydrží, mohl by se letních hor zúčastnit větší počet nováčků než obvykle. Číslo si zatím netroufám odhadnout, 5 by jich mohlo být skoro určitě.

Z roku 2004 v oddíle přetrvává 12 nováčků. Tři z nich stihli letní hory a mají šanci dokončit kurz v řádném termínu dvou let. Odhaduji, že letošní letní hory absolvují další 2-3. Dva nováčci mají „rozloženo“ (vážný úraz a stáž). 9 z původních 21 předloňských nováčků kurz vzdalo a odešlo z oddílu po prvním roce.

Z roku 2003 nováčkovský kurz dokončují poslední 2 nováčci. V jednom případě chybí letní, v druhém oboje hory – bylo ale povoleno opačné pořadí letních a zimních hor, tak je šance kurz úspěšně dokončit. Z tohoto ročníku kurz doposud úspěšně dokončili 3 nováčci.

A pro srovnání ještě jedno číslo: z ročníku 2002, který byl prvním ročníkem, který absolvoval kurz se stávajícími nároky, získali průkaz celkem 4 nováčci z 21.

FOTOSOUTĚŽ

Jakub Kašpar (Kubas)

V roce 2005 proběhla oddílová fotosoutěž. Fotek přišla spousta, soutěžilo se ve čtyřech kategoriích – příroda, lezení, portrét a outdoor.

Porota nakonec vybírala vítězné snímky z 54 fotografií. Snažil jsem se dát dohromady zajímavou porotu, ve které se nakonec sešli Petr Králík (fotoreportér Hospodářských novin), Zdeněk Patzelt (ředitel Správy Národního parku České Švýcarsko a fotograf), Karolína Šulová (mluvčí Ministerstva životního prostředí) a Tomáš Frank (bezpečnostní komise ČHS). Bohužel se nepřihlásil žádný hodnotící dobrovolník z oddílu.

Ale aspoň to bylo pro všechny překvapení, když viděli fotky na výstavě, která měsíc obšťastňovala všechny návštěvníky holešovické horostěny.

Všechny zúčastněné snímky, včetně vítězných, jsou na CD-ROM, který je přílohou ročenky.

Díky za pomoc s instalací a demontáží výstavy Kubovi Turkovi a díky Liboru Hrozovi z holešovické stěny za zapůjčení výstavního prostoru zdarma.

Výsledky fotosoutěže ve čtyřech kategoriích jsou následující:

Příroda

1. Iva Hlaváčková: Voda a pýr, kamení, pýr, voda
2. Iva Hlaváčková: Odměna pro ranní ptáčka
3. Aleš Balů Nedvídek: Podzim v Ádru

Lezení

1. Petr Bidlo Daniš: Pískařina
2. Kuba Turek: Labská jáma
2. Honza Hrb Hrbáček: Komár, Arco
3. Honza Pionýr Hásek: Chlapské ruce Zuzany D.
3. Hana Turková: Dachstein, Schoberl

Outdoor

1. Hana Turková: Zimní bivak v Jizerkách

Portrét

1. Kuba Turek: Ladové sedlo
2. Daniela Deny Mrázová: Svačinka
3. Lucka Horáková: Odpočinek v horách

ZÁCHRANÁŘSKÝ VÍKEND (12. – 13. ÚNORA 2005)

Radek Jošek

Jak stručně zrekapitulovat historicky první záchranařský víkend HO Humanita? Především: byl to úspěch!

V sobotu Filip zahájil přednáškou Omrzliny a podchlazení, přičemž jsme se kromě praktických rad dozvěděli i figle typu kterak amputaci zčernalé končetiny nouzově provádět apod. Následovalo praktické vyzkoušení poskytnutí první pomoci, což považuji za největší přínos zdravotnické části víkendu. Bára namaskovala Filipovi moc pěkný úraz a pak se na nebohého figuranta vrhaly dvojice zachránců. Až na dvě světlé výjimky (Bidlo+Beruška, Gobo+Renča) zachraňovaný díky obětavé pomoci zemřel, protože nikdo pořádně nevyšetřil páteř.

Odpoledne Filip dokončil přednášku o podchlazení včetně ukázky Hieblerova tepelného zábalu. Prosté, leč účinné. Poté jsme zkoušeli na hlubočepských plotnách slaňování s všelijak podvěšeným, zavěšeným a přivěšeným zachraňovaným, dokud bylo aspoň trochu vidět.

V neděli se nás sešlo o něco méně - jen devět, oproti sobotním patnácti. Ve Svatém Janu pod Skalou dle domluvy zazvonil telefon, volal Ondra Turek, že si tatínek ve sňě cosi udělal a nemůžou dál. Pomóóoc! Obešli jsme Dušickovou stěnu zleva, ustrojili se do lezeckého a začali slaňovat k ťuhýkům. Při pohledu přes hranu Cesty kamarádů z Tour Ronde nás čekalo překvapení, které Kuba sliboval. Počítali jsme sice s tím, že si do stěny vezme jedno dítě, ale že si vezmě obě? Záchrana slaněním a spuštěním dolů s jedním mezištanem proběhla hladce zejména proto, že jsme si techniky nacvčili v sobotu v Hlubočepích. V bahně na úpatí stěny jsme sestrojili improvizovaná nosítka a slavně dověkli Kubu na plácek u chat. Stáhnout jednoho dospělého a dvě děcka ze stěny bez jejich spolupráce nám zabralo hodinu a tři čtvrtě.

Poučení z víkendu je celá řada:

1. Teoretické znalosti o první pomoci naprosto neumíme předvést v mírném stresu v praxi.
2. Neumíme ani šetrně otočit zraněného do stabilizované polohy.
3. Hasičské cvičení v sobotu odpoledne bylo maximálně přínosné. Záchranné techniky se provádějí opravdu mnohem lépe, když máte vychytanou délku prusíků, smyc apod.
4. Na nepříliš šetrnou manipulaci s dospělým ťuhýkem za ideálních podmínek jsou potřeba alepoň dva chlapi.
5. Odtáhnout Kubu bahnem dvě stě metrů ze svahu na nosítkách byla vražda, a to nás bylo sedm. Transport na více jak půl kilometru podobným terénem si nedovedu v tomto počtu dost dobře představit.

A co z poučení vyplývá?

- Jednou ročně bychom se měli v Hlubočepích na pár hodin sejít a zkoušet si slaňování s podvěsem, vytahování apod.

- Jednou ročně bychom měli věnovat hodinku v tělocvičně tomu, jak si správně otočit zraněného do stabilizované polohy.
- Na záchranu je potřeba spousta lidí a spousta materiálu! Šest lan a devět lidí na t'uhýka není moc. Když se má někam nést, je to dokonce málo.

Oskara za nejlepší výkon v roli zraněného získává Filip. Oskara za nejlepší masky Bára (sorry Kubo, ale kečup to nespraví). Ondrovi a Matějovi Turkovým připadá Oskar za statečné zvládnutí role obětí v dospěláckých hrách. A konečně Kuba Turek si zaslouží Oskara za dokonalou simulaci nezodpovědného otce rodiny.

(zveřejněno na Humwebu 16. 2. 2005, foto: viz příloha)

LETOŠNÍ HUMÁČ NEBYL VŮBEC HUMÁČ, ANI BOULDER CUP

Daniela Mrázová (Deny)

Díky talentovanému organizačnímu týmu získal letošní ročník oddílových závodů Humanita Boulder Cup zcela nový lesk a image. Především se změnilы prostory. A s nimi i fakt, že odpadlo sobotní mytí humáče. Hostila nás stěna na Julisce (VUT), stěna to majestátní s moderním příslušenstvím a s širokými a vysokými diváckými prostorami.

A také nešlo příliš o bouldrování. To se odehrálo jen v nižších kvalifikačních kolech. Pak už všichni mířili vysoko, někteří i nejvýše a někteří si nenechali ujít ani lezení po stropě, tak se jim tam líbilo.

Rovněž Porota 1 ve složení Evuša & Kláruša podlehla novým technologiím a přinesla si s sebou přenosný počítačový stroj. Další technologickou novinkou bylo osvětlení stěny – když náhodou někdo z diváků omylem zhasnul světlo, bylo třeba několik minut vyčkat, než se světlo zase plně rozsvítilo. To vše dodávalo závodům až téměř démonický charakter.

Závody probíhaly ve dvou paralelních kategoriích, tak jako např. v krasobruslení. Porota 1 hodnotila sportovní výkon a Porota 2 (Lucka & Hoe) hodnotila umělecký dojem. Sportovní výkony předčily očekávání poroty a málem i připravenost našeho vynikajícího stavěče Romana Kocourka. Přelezeny byly téměř všechny cesty a dostalo se i na super-, hyper- a extrasuperhyperfinále v mužské kategorii. Ženská účast byla slabší, nikoli však výkony!

Také překvapila nízká účast a dobrý výkon v kategorii raquáčů, je vidět, že se stále zlepšujeme! A výkony nováčků byly naprosto ohromující.

Mnozí lezci nezanedbali ani umělecký dojem. Ирасова и Данишов ohromili publikum jako éterické tanečnice a jejich výkony na stěně braly porotě dech, díky svým originálním kostýmům si oba odnesli první cenu za umělecký dojem. Originálně a orientálně zaujal porotu také Филишов, který se oděl do fakírského obleku a kvalitní turban se mu nerozpadl ani v nejrůznějších pozicích. Rovněž horký favorit loňského roku Блудский nezklamal své věrné fanynky, ale porotu už tolik nenadchl. Neopakovatelnou show na ledě, pardon, na stěně rozpoutal i známý transvestita Комаров. Škoda, že si svůj úspěch pokazil jedním neslušným slovem.

Je třeba říci, že ve srovnání se soutěží rok tomu nazad působil současný závod jako mnohem kultivovanější, umělečtější a modernější. Rovněž je třeba zmínit nebývalou záplavu roztodivných cen pro všechny, ale opravdu všechny soutěžící. Ceny pro ty nejúspěšnější byly velice hodnotné a jistě stálo zato se kvůli nim trochu odvázet. Tedy nejdříve navázat, pak odvázet a pak ještě jednou odvázet. Díky, organizační grupo: Honzo, Evušo, Klárušo a Romane!

(Foto: viz příloha)

HUMÁČ BOULDER CUP 2005

Eva Kavková (Sestra)

V pořadí již čtvrtý ročník Humáč boulder cupu se tentokrát netradičně konal nikoli na boulderové (jak by odpovídal jeho název), anóbrž na klasické lezecké sěně na Julisce. Změna je život, ovšem název jsme z nostalgie ponechali stejný.

Stavění cest

Letos se žádné profesionální stavěče zajistit nepodařilo a tak na stěnu vtrhla parta nadšených amatérů. Díky výpomoci ze spřátelených oddílů nás bylo nakonec celkem osm, tři holky a pět kluků. My jsme se vrhli na stavění holčičí kvalifikační cesty, kluci se rovnou pustili do pánského finále. Protože jsme neměli plošinu, nechtělo se nám oblézat stěnu s vrtačkou a tak jsme se rozhodli oblepit chyty barevnými páskami. Po té, co jsme asi dvě hodiny viseli v cestě jsme zjistili, že pásky zakoupené v Baumaxu jsou na dvě věci a museli jsme to kompletně přelepit. Až do druhého dne nás pak trápila noční můra že přijdeme ráno na závody a všechno bude popadané.

Když jsme si pak zkusili přelézt chlapské finálové cesty, nepodařilo se nám do jedné ani nastoupit a v té druhé jsme rovněž velmi záhy skončili. Kluci se ovšem taky rozčilovali nad našimi cestami a tvrdili, že to nejde v kuse přelézt. S napětím jsme tedy čekali, jak to druhý den dopadne.

První kvalifikace

První ženská kvalifikační cesta byla pouze bouldrovací (s časovým limitem 3 minuty). Bohužel se letos dostavilo jen velmi málo závodnic – startovalo jich pouze 6. První kolo vypadalo ještě velmi nerozhodně. Jasná favoritka Bára Šimanovská cestu doslova přeběhla, avšak Beruška ve svítivých plavečkách lahodících každému oku si vedla rovněž velmi dobře. Zuza lezla velmi elegantně (Hoova škola se nezapře), avšak nestihla vymezený časový limit. Iva Hlaváčková předvedla také velmi pěkný výkon a i ona dosáhla topu. Lucka Sedláčková a Deny pak skončily zhruba v polovině.

Pánové nastoupili do kolmého profilu (obtížnosti cca 6+/7-) a z 16 startujících jich plných 11 topovalo, včetně Janka, který se neuvěřitelně zlepšil a odmítl startovat v dětské kategorii (bohužel by neměl s kým závodit). Kromě ostřílených soutěžících (Pionýr, Blud, Brto, Hoe, Tomas, Bidlo, Komár...) se letos zúčastnil i vysoký počet nováčků a někteří se vedli velmi dobře, obzvláště musím jmenovat Filipa Jareše, který publikum rovněž

ohromil svým fakířským převlekem. Ani rozložitý turban mu nebránil podat výborné výkony.

Tato část byla trochu rozvleklá, jelikož nebyl stanoven žádný časový limit. Divácká pozornost místy polevovala, avšak všichni závodníci dostali šanci pořádně si zalézt (což poté všichni ocenili) a nemuseli vypadnout hned na prvním chytu.

Druhá kvalifikace

Pro zajímavé srovnání lezly ženy v druhé kvalifikaci stejnou cestu jako předtím muži – ovšem díky nízkému počtu startujících nelze vyvodit žádné kvalifikované závěry, zda lezou v Humanitě lépe muži než ženy. Nahoru vylezla celá polovina – favoritky Bára, Zuza a Beruška. Iva Hlaváčková skončila ve dvou třetinách, za ní pak byla Deny (která původně startovat vůbec nechtěla, ale pod naším nevybíravým nátlakem neměla šanci) a za ní Lucka. Beruška evidentně nepodcenila přípravu a nastoupila do druhé cesty s jiným outfitem – tentokrát nasadila roztomilou krepovou sukýnku a mašli do vlasů ze stejného materiálu. Jako jedna z mála tedy konečně pochopila, že umělecký dojem hraje při závodech také velmi důležitou roli.

Muži se tentokrát pustili do převislejších cesty, i když o půl stupeň lehčí než ta předchozí. Převislý profil zapůsobil na psychiku i rychle ubývající síly. Nahoru sice dolezlo 9 závodníků, někteří však utržili drobné bodové srážky za nepovolené stupy (pokud si závodníci odšlápli pouze nedopačením, tolerovali jsme to s drobnou bodovou srážkou). Překvapivě však cestu nedokončil Komár, navzdory tomu, že se před cestou pečlivě nalíčil, nalepil náušnice a učesal dva culíčky. Mnohé diváčky pak jeho předčasného konce hořce želely. Loňský vítěz Pionýr měl po celou cestu dostatek sil a v polovině cesty se dokonce zastavil na malou svačinku – vyndal si z maglajzpytlíku jablko a začal hodovat.

Finále

V ženském finále byly karty rozdány poměrně jasně. Celou cestu přelezla jenom Bára (i když někteří stavěči tvrdili že je nelezitelná), která zaváhala jenom těsně pod vrcholem. Už už se zdálo že se nevyhoupne přes hranu, avšak mohutný řev diváků ji vyhecoval a Bára skočila po dalším chytu a dolezla až do topu. Získala tak celkově 207 bodů. Beruška se Zuzou skončily na druhém a třetím místě s odstupem pouhé dva body (Beruška dolezla o chyt dále než Zuza), Zuzu však poškodila nedoležená první kvalifikace – měly tedy 182 a 166 bodů. Za nimi pak dolezly Iva Hlaváčková, Deny a Lucka, všechny skončily pod prvním převisem. Iva trochu nešťastně, protože zvolila špatný prstoklad a došly jí síly, ačkoliv na to měla.

Mužské finále bohužel skončilo nerozhodně – topovalo celkem 5 závodníků – Tomas, Pionýr, Hoe, Brto a Jirka Pitelka. Lukáš Bludský musel předčasně skončit neboť se nešťastně praštil o vyčnívající chyt v prvním stropě a udělaly se mu mžitky před očima. Bidlo, Filipes a nováček Filip Jareš dolezli skoro až na konec ale na top neměli dost sil. Od Filipa to byl skutečně brilantní výkon – předlezl i samotného předsedu!

Na řadu přišlo tedy **superfinále** (které bylo po loňské zkušenosti pro jistotu dopředu plánované). Avšak ani tady se k našemu zklamání nic nevyřešilo. I když byla cesta ukrutně převislá a chytů pomálu, Pionýr, Hoe, Brto i Tomas dosáhli opět na top. Naštěstí měl

Dění v oddíle

jeden ze stavěčů v záloze vymyšlenou ještě jednu linii a tak došlo ještě na závěrečné (naštěstí!!!) měření sil. To dopadlo následovně:

- na 4. místě skončil Tomas (celkový počet bodů 286)
- na 3. místě Pionýr (celkový počet bodů 287) – což se rovná jednomu přesahu navíc
- na 2. místě Brto (celkový počet bodů 305)
- a závody vyhrál Hoe s celkovým počtem bodů 307 (o chyt dál než Brto).

V kategorii rakvářů startovala letos pouze jedna jediná želvicka, která si vedla velmi dobře a není důvod proč to příští rok nezkusit v hlavní ženské kategorii.

Velkou pochvalu si zaslouží všichni nováčci, kteří se nebáli přišli změřit své síly (někteří nadmíru úspěšně). Škoda jen že z tak vysokého počtu novaček, které máme letos v oddíle, nepřišla závodit ani jedna jediná.

(Foto: viz příloha)

Výsledková listina ŽENY

<u>pořadí</u>	<u>jméno</u>	<u>1. kvalifikace</u>	<u>2. kvalifikace</u>	<u>finále</u>	<u>celkem bodů</u>
1.	Bára Šimanovská	54	72	81	207
2.	Beruška	54	72	56	182
3.	Zuza Hoetzelová	40	72	54	166
4.	Iva Hlaváčková	54	45	30	129
5.	Deny Mrázová	26	27	26	79
6.	Lucka Sedláčková	26	12	17	55

Výsledková listina MUŽI

<u>pořadí</u>	<u>jméno</u>	<u>1. kvalifikace</u>	<u>2. kvalifikace</u>	<u>finále</u>	<u>super- finále</u>	<u>hyper- finále</u>	<u>celkem bodů</u>
1.	Hoe	72	69	63	57	46	307
2.	Brto	72	69	63	57	44	305
3.	Pionýr	72	69	63	57	26	287
4.	Tomas	72	69	63	57	25	286
5.	Píťa	72	68	63	37	0	240
6.	Filipes	72	67	62			201
7.	Filip Jareš	72	69	54			195
8.	Bidlo	72	68	51			191
9.	Blud	72	69	21			162
10.-11.	Komár	72	63				135
10.-11.	Jizva (Honza T.)	70	65				135
12.	Janek	72	62				134
13.	Martin Hejna	26	68				94
14.-15.	Milan	42	39				81
14.-15.	Michal Vyhnal	39	42				81
16.	Ondra Roztomilý	56	0				56

ODMOR V JULKÁCH

Jan Hásek (Pionýr)

Stenar, 2501 m

Brojanov raz

Prvi plezali Janez Brojan, Maks Dimnik, France Globočnik in Drago Korenini 13. junija 1937. Ocena III, višina stene 500 m, čas plezanja 2-3 ure

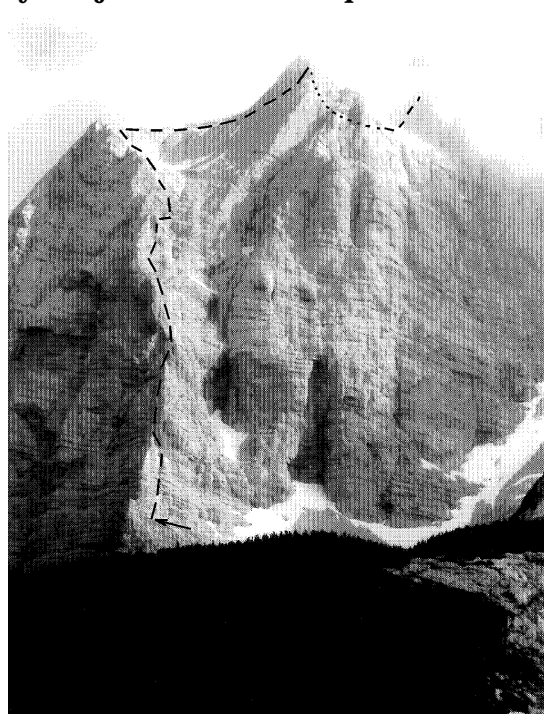
Dostop: Iz bivaka IV čez grušč pod steno (15min)

Opis: Smer poteka v območju raza, ki meji S in SV steno. Ko se ta konča, po grebenu na vrh.

Sestop: a) Po JV grebenu na vrh (1 uro) in po poti v Pogačnikov dom (1 uro) ali v Vrata (2 uri) ali v bivač IV (uro in pol). b) Levo čez skrotast hrbet na široko melišče in po njem na pot pod Sovatno v Vrata (2 uri).

To nezní špatně, což?

Snadná, orientačně nenáročná túra. Zejména ve spodní polovině výstupu velmi lámavá skála, díky které je zřizování stanovišť nebo případných slaneň dosti obtížné. V cestě je minimum fixního jištění, většinou jde o skoby nevalné kvality, zatlučené spíše z důvodu ústupu ze stěny. Výstup nám trval přibližně 6 hodin na vrchol žebra (lze zvládnout rychleji), další hodinu pak na hlavní vrchol. Sestup na Pogačnikov dom přibližně hodinu.

Dobrá fotografie se zakreslenou cestou visí na Bivaku IV. Pro orientaci při výstupu více než postačuje.

Nástup - z místa, kde cesta z Aljaževa domu na Škrlatici (a Bivač IV) vychází na sutě pod Stenarem a prudce odbočuje vpravo, krátce vzhůru dnem doliny po neznačené cestě směrem na Stenarska vratca až na konec skalní bariéry, která tvoří ostruhu žebra Stenaru. Kolem bariéry po suti vzhůru na úpatí stěny, traverz zpět nad bariérou na hranu žebra. Od Bivaku IV 1 hod. Při znalosti terénu si nástup lze zkrátit - od bivaku sestupovat po značené cestě, ale zamířit přes dolinu směrem ke stěně a mírně na Stenarska vratca, při troše štěstí lze trefit vstup do sutě a neztratit při tom výšku.

Třetí červen, studené ale krásné ráno, úpatí žebra mezi severní a severovýchodní stěnou Stenaru. Žlutá a červená helma se usilovně zaklánějí, aby ve zmatku polic, stěnek, trav a šterku odhalily možnou cestu. Jsme navázaní, namazaní, ověšení, odhodlaní a zatížení batohy s věcmi na tři dny.

V mých Julských snech jsem totiž nenašel žádné přespávání na parkovišti za autem, žádný stan schovaný v kleči, žádnou vynášku výstroje na týden a lezení v jedné dolině s návraty do tábora. Vymyslel jsem si výpad nalehko, tak trochu z doby před sto lety. Vyšlapat z doliny jen s nejnужnějším, bivak, lezení, sestup do jiné doliny, zase bivak a pak pomalý dlouhý sestup, abych měl čas dívat se okolo. Tedy výměna množství a obtížnosti lezeckých cest za čistotu stylu výpravy, alespoň tak, jak tomu já rozumím.

Naskytl se příležitost. Katedra tělocviku pořádala sportovní kurs v Julkách, místo v autobuse by se našlo. Daniela kupodivu s mými pochodovými plány souhlasila, dokonce jsem nabyl dojmu, že se jí to snad líbí! Podrobné zkoumání plánu školní výpravy, mapy a průvodce prošlo naše možnosti tak, že nám zbyla jediná. Jediná, ale více než dobrá. V cestě nám stála bivakovací bouda Bivak IV, žebro Stenaru a zimská soba Pogačnikova domu. Takže napoprvé ani nebudeme muset bivakovat v kleči za jektání zubů.

První délka - vpravo od hrany přes lámavé stupně směrem k výšvihu hřebene, který je rozdělený hladkým koutkem. Koutkem vzhůru.

Za jasného rána v Dovje vyskakujeme z autobusu a zatímco si školní výprava staví stany a chystá se na zahřívací túru, si jen přebalujeme batohy, předáváme šéfovi na kusu papíru popis našich plánů a zcela asociálně na tři dny mizíme. Opilí volností a krásným dnem se ztrácíme v dolině Vrata a necháváme okolo sebe pomalu vynést vápencové stěny. Večer nás zastihuje v liduprázdné dolině mezi Dolkovou špicí, Stenarem a Křížem na Bivaku IV. Okolo jen sníh, kleč, ovce a soumrak.

Druhá délka - vlevo od hrany přes lámavé stěny, později opět vpravo přes lámavé stupně vzhůru.

Slunce vylézá, taky bysme měli někam vylézt. Pozvolna stoupáme žebrem, každý metr poctivě platíme strachem. Skála sotva drží pohromadě, vyvažujeme se na viklavých stupech, přebíráme drodivé chyty, založení každého jištění znamená řádný kus práce, každý štand vyžaduje několik pokusů, popolézání, slézání, hledání kousku pevné spáry. Na polici v půli výstupu dáváme přestávku na uklidnění nervů, sváču a nahřátí těl na sluníčku. Další délky se odmotávají, malý strach, větší strach, trocha nejistoty se směrem výstupu. Hlavně nezabloudit! Lézt v lámavém a ještě vybočit z trojky do těžšího, brrr! Když už to vypadá, že jsme úplně v háji, dovede nás vzdušný traverz do komínku a ten pak do položených vrcholových partií žebra. Sláva! Balíme lano a pokračujeme bludištěm předvrcholů, hřebínků, sněhových polí, komínů a žlábků na hlavní vrchol. Spokojeně se válíme na

vršku, krmíme kavky a hlavně zíráme. Červená Škrlatica, černé srázy Razoru, žleby Cmiru, neuvěřitelná plocha triglavské severní stěny. Doliny plné sněhu, kam oko dohlédne, není živá duše.

Třetí délka - vpravo od hrany přes zatraceně lámavé stupně vzhůru.

Sestup na Pogačnikov dom je pohodička, sut' a sníh, sut' a sníh, sut'... Prolézáme roklemi a sněhovisky rozervaného dna doliny, pomalu se prokousáváme k našemu dnešnímu noclehu. Už to máme jen pár minut, když je poprvé potkáváme – kozorohy. Jeden kozel nás úplně klidně mine, seběhne na skalní plošinu, klekne si a pije vodu nachytanou ve vymletých dírách. Pak se objeví ještě dvě kozy, pijí, pasou se. Potichu okolo nich procházíme k chatě, do boudičky od nákladní lanovky, do zimské soby. Taky se potřebujeme napít a napást.

Čtvrtá délka - vpravo od hrany přes šikmé police a vytlačující hnusně lámavé koutky vzhůru, později vlevo na hranu na pohodlnou polici se stanovištěm.

Z hledání pramene je nakonec ještě hodinová bezvýsledná túra přes hory a doly. Pramen tam prostě není, snad je ještě pod sněhem. Nakonec vodu nabírám až u řádně vzdáleného plesa ve sněhové jeskyni, kde mizí potok z tajícího ledu v krasovém podzemí.

A úplně navečer nám lanovkou přijíždějí kamna a pytel cementu, po hodině přichází z Trenty vousáč a pouští se do práce na zprovoznění chaty.

Pátá délka - ostřím hrany přes výšvihy a vodorovné hřebínky. Konečně pevná skála!

Vstáváme za větrného svítání, dneska nás čeká hodně práce. Musíme dojít k Bohinjskému jezeru, tedy skorem stejnou štreku, na kterou měla naše školní výprava dva dny. Noříme se do studené mlhy a větru nahoru na Gamsovec, pak klesáme na sedlo Luknja. Tady už je sníh pryč, na nacucaných loukách raší kytky, na rašících kytkách se pasou stádečka kozorohů. Scházíme ještě kousek pod sedlo a pak už šroubujeme serpentýny na Tržašku koču.

Šestá délka - lahůdkovými plotnami vlevo od hrany pod ošklivě vypadající žlutý převis s čerstvými výlomy. Na konci délky přesun vpravo ubíhajícími sokolíky a trhlinami na úroveň převisu. Nepohodlné stanoviště.

V poledne se už klepeme zimou na zimské sobě na kočě, čteme zápis naší výpravy, která tu dnes spala a asi osmdesát šest zápisů šilence jménem Igor Zlodej, jehož jediným smyslem života je každou volnou chvíli trávit výstupem na Tržašku koču. A taky je tu výkřik promrzlých a promočených Čechů: A kde je pecak?!

Sedmá délka - koutem vpravo vzhůru (míjíme převis), pak vodorovný traverz policemi v pravé stěně, vytlačujícím komínkem a stěnkou na polici pod pás převislých skal.

Začínáme sestupovat ze sedla Dolič. Zase mizí sníh, teď už definitivně. Skalnickářovo šílenství je tu, na každém čtverečním metru doliny kvete patnáct druhů kytek. Žerou je kamzíci a svišti. Šlapeme a šlapeme. Když už ani nevíme, jak se jmenujeme, tak nás kravská stezka vyplivne u prvních statků na Vojah. Sotva pleteme nohama a máme kliku – na mávnutí zastavuje kočka, co frčí po polňačkách svým renaultkem do Fužiny, pak ještě jeden strejda a jsme v Bistrici před kempem. Celá ta dnešní sranda obnášela 800 výškových nahoru, 2200 dolů, 16 kiláků do dálky a to nám ještě ty dva stopy ušetřily dobrých devět navíc. Máme toho až nad hlavu. Ale – bus v domluveném kempu není!

Osmá délka - traverz po dvakrát přerušené polici vpravo, komínkem vzhůru nad převisy do suťového kotle.

Žhavíme mobil, vztekáme se. Sedíme jak bezdomovci na asfaltu a čekáme. Dokud si nás nepřijedou vyzvednout, tak tu budem sedět. Jídlo v čudu, spacák v čudu, stan - hádejte kde. No, bídě jsme nezhyňuli, bus si pro nás dojel. V kempu v Ukanci máme přidělen sektor kategorie B, což znamená postel ze šutrů. Pod karimatky tak putují batohy, náhradní oblečení, sedáky, lana, smyce, prostě všechno, co je na stupnici tvrdosti pod diamantem. Na karimatky naopak putují spacáky s živou náplní a pak už si nic nepamatuju.

Devátá délka - roklí z kotle vzhůru. V místě, kde se větví, pokračujeme levou odbočkou po travách zpět na hranu.

Další den a půl se už jen poslušně poflakujeme. Nicnedělání oslavujeme drobnostmi, jako třeba příjemným výletem v dešti k vodopádu Savice, kam se dostáváme půlhodinovým výšlapem v příkopu – pod pěšinu zakopávají nějaký kabel a v prudkém svahu se jinudy jít nedá. Nahoře nás vítá chata svojí nabídkou: gobova jucha! Gobova ucha? Ne, houbová polívka. A když už jsme u toho, co byste si vzali s sebou na pokopaliště? Plavky? Ne. Mičudu? Taky ne. No přeci rakev!

Přes drolivé, ale lehké skalky na vrchol žebra. Pak vpravo po hřebeni a úbočím vzhůru (v horní části snadněji s traverzem vpravo) na předvrchol.

Z něj pak hřebenem a bludištěm komínů, vklíněných balvanů a sněhu na ostrý hřebínek, spojující předvrchol s vrcholem. Expozice jak prase! Krátkými zářezy a pak lehkým terénem na hlavní vrchol.

A co je to ten odmor? Odmor je slovinsky dovolená!

...ZE ŽIVOTA HOROLEZCE?...

Tomáš Radil (Tomas)

Měl jsem poměrně jasný cíl. Tím cílem bylo strávit většinu volného času někde ve skalách, spíš ve vysokých skalách a horských stěnách. Už jsem to zase potřeboval, po všech těch předchozích letech cestování, marodění a budování vlastního příbytku.

Začal jsem už v květnu, kdy jsme na pár dní vyrazili s Bidlem a Komárem do italského Arca trochu zkontrolovat a utužit lezeckou formu. Prostě zjistit na co máme a na co ne. V krásném počasí a severoitalské pohodě u Lago di Garda jsme během pár dní přelezli tři pěkné dlouhé skalní výstupy. Vybrali jsme si 300-metrové cesty v údolí Sarca. Dvě byly alpského charakteru po skobách, jedna sportovní....

.....dopoledne dospíváme po předchozí noční cestě, ale v poledne už vyrážíme do Massone, ke známému útesu nad stejnojmennou vesnicí, kde jsou i takové světově proslulé kousky jako např. Underground 9a.

Osobní dojem: Byl jsem v Massone před 6 lety a mohu jen s politováním konstatovat, že oklouzanost mnoha cest dosáhla pokraje lezitelnosti. Srbsko hadr. Snad i proto jsem jen s velkými obtížemi vybrusil převisle vytrvalostního Pegasa 6a+, kterého Komár zapytlil u čtvrtého nýtu. Prvotní euforie a chuť do těžších cest opadla a zbytek dne jsme se trápili v obtížnosti kolem 6a.

Zážitek: Solidní koncentrace slušně lezoucích a krásně letně odhalených slečen...

.....uráá do stěn! Vybíráme 300-metrovou klasiku z roku 1975 B.Somadossi VI+A0 (VII) na masív Colodri, který se rozkládá na okraji Arca. Poučení z internetu, že na Colodri stačí 12 expresek, bereme pro jistotu o dvě víc a jdem na to. Cesta je sice skutečně místy hrstkou nýtů zajištěna (a na štandech jsou kromě pokroucených stromků i kruhy), ale nejtěžší délka 30m kolmé prstové spáry (VII AF) je odjištěna pouze starými skobami.

Kolektivní aspirace na blbost roku: Podcenili jsme výstup horského charakteru a nevzali si asi jeden frend nebo vklíněnc.

Osobní aspirace na blbost roku: Neměl jsem ani jednoho prusíka, abych provázal jednu samodomo skobku, která měla díрку průměru 5 mm. Místo toho jsem jednou rukou v nejméně jištěném sedmičkovém místě ovazoval orezlý dřík jedinou tlustou lanovicí, obšíval jí milimetrovou erární tkaníčkou od bot a modlil se, aby v případě pádu tohle uzlování vydrželo. Ó jak by se dával čok... Na druhou stranu musím podotknouti, že lanovice byla tak dokonale provázaná, že ji poslední lezoucí Komár považoval za erární (byla Bidlova) a ponechal jí na svém místě jako záchranu pro někoho dalšího.

Zážitek: Traverz 200 m nad zemí pod pětimetrovou střechou a večerní pohoda u Komárovy výtečné večere podpořená příjemným opojením z červeného vína...

.....bříška na prstech jsou nateklá a bolestivá na dotek, lýtka bolí od neustálého odšlapávání koutů a spár, přesto již po osmé ráno odcházíme z parkoviště pod Parete Zebratte vylézt 10-ti délkovou plotnovačku Gabri Camilla 6b (7).

Osobní zážitek: Krásné 4metrové odlezy v 6+ hlaďoučkých plotnách (poznali jsme pravý smysl slova lýtkářeni). Big-wallové kyvadlo na sedmé délce, na čtvrtý pokus jsem ten

bočák přeci jen chytil...a barevní, adrenalinem řvoucí padáčkáři plachtící několik desítek metrů kolem nás.

.....smutek. Už se mi nechce lézt. Jsem hadrový nemluvící panáček, kterého ostatní znovu směřují pod skálu. Netrefujeme přístupovou pěšinku. Třicet stupňů, na zpoceně tělo se lepí všudypřítomný pyl a škrábanců od větviček přibývá.

Konečně pod nástupem. Začínáme další horskou velkolepou klasiku Cesare Levis (V+, VI) na masiv Pian (útes vpravo od P. Zebratte). První lámavé délky, jištěné za náletové stromky, leze Bidlo. Jsme pod 200metrovým výrazným koutem. Spáry, převisy, pevná skála, expozice jako kráva, občas rozlámané úseky. Výstup režiruje Komár, s Bidlem se vezeme. Skob nemnoho, frendy a čoky tentokrát máme. Panáček už má zase dobrou náladu a užívá si lezení na druhém konci lana.

Osobní zážitky: Stojím na visutém stanovišti se třemi skobami v nepříliš dobré skále a sleduju Komára plachtícího dolů ze střechovitého převisu... štand vydržel. Pozoruju hrozivě nakloněný skalní blok z vedlejší cesty a vedle něj skobu s vybělenou smyčkou... Cítím na ruku a nohu rozprašující se moč, Bidlovi se chtělo a zrovna fouknul vítr..

Slyším nudícího se jističe: Komáre, založ sandál..

A vím, jak se Komár musel hrozně bát, když chytil trsy trávy na závěrečné polici.

Vychutnávám horký podvečer a s kamarády uvolněně sestupuju do údolí k autu..

Ahoj Sarca, ahoj Arco, my se zase brzo vrátíme!

Na počátku července jsem vyrazil na pár dní s Humanitákama znovu do Itálie, tentokrát do Dolomit pod Tre Cime di Lavaredo. Počasí bylo proměnlivé a většinu času jsme strávili spíše chozením po ferátách a turistikou, než lezením. Teda alespoň já se Simčou, kluci se celkem snažili a přestože byla solidní zima, lezli, co to dalo. Z této akce jsem si odvezl alespoň druhé zdolání největší ze všech Čim Cimy Grande klasickou Dibonovou hranou.....

....páteční noční příjezd provázely běžné cestovní nesnáze, ale také nevídaná zima, která se do nás okamžitě pustila, jen co jsme vylezli z přetopeného auta na parkovišti u chaty Auronzo.

Spal jsem jenom dvě hodiny a to zřejmě spolu pokračující zimou a větrem zapříčinilo sobotní nechut' hlemzat se v severní Preussově spáře Cimy Piccolissimy. Slanili jsme už z první délky, zatímco Radek s Pavlem kdesi nad námi dál vytrvale bojovali.

Odpoledne jsme tedy alespoň vyplnili jednou ze dvou hezkých via ferát v okolí. Byl to takový můj ferátový návrat po deseti letech, kdy jsem tady zajištěné cesty běhal poprvé. Na zpáteční cestě k Auronzu potkávám Jetiho z HoSoHoPo. Funím si to takhle do sedla Lavaredo a upoutá mě povědomý český hlas. „Ty voéé, nazdar Jeti! Co tady děláš?!...“ Tohohle chlapíka vidím většinou někde v horách nebo na skalách. Nadšeně povídáme. Přijelo jich dneska dvacet a zítra mají v plánu Dibonovu hranu na Cimú Grande. Asi jako my a dalších sto lidí. To bude nával!.....

Privstal jsem si už ve čtvrt na pět, ačkoliv jsem včera plánoval spát o hodinu dýl. Simona už vaří čaj. Vlastně je to docela fajn, aspoň budem na nástupu mezi prvními. Píťa s Martinem jdou na svou první velkou klasiku taky a vyrazili od auta radši ješ' o chvíli dřív. Pod nástup přicházejí další dvojice, Němci, Češi, Italové...

Nervozita se dá krájet, všichni chtějí být první. Začínáme v půl sedmé. Pouštím dvojku Němců, budou asi rychlí, taky kluci lezou o půl délky před námi. Snažím se lézt abych nedělal chaos v lanech. První 120 m vysoký pilř je vlastně nejtěžší čtyřkové lezení, pak už by to mělo být do trojky....

Velká suřová police nad pilřem. Němci utekli, mají už dvě délky náskok a slyším je přibližně někde nalevo od hrany. I naše pořadí se změnilo, jsme už o délku před Pítou s Martinem. Přeci jen jistím méně a lezu rychleji. Cesta na vrchol je ještě pořádně dlouhá. Snažím se stále dohánět osluněnou východní hranu, stín protějších věží stále postupuje vzhůru, jak se slunce točí k jihu.

Je mrtvolné ticho, které tu a tam prořízne ječivý výkřik: Zruš nebo polez, jistím. Nebo občasné padající kamení. Toho je v ukloněném terénu šílené množství. Naštěstí se mi daří nic nepouštět do údolí, ani od lan nic nepadá. Stěna pod námi je už slušně zaplněná.

Najednou řev, pád kamení. A po vteřině takové duté žuchnutí. To bylo někde naproti u slaňovací trasy z Cimy Piccola! Okamžitě se ozývá píšťalka a nouzový signál. Je zle, někdo spadnul. Už je dokonce vidím! Jsme jen bezmocní diváci na hrůzném představení. Snažím se to nevnímat a lezu dál. Za čtvrt hodiny ve strži zaburácí helikoptéra. Musíme přerušit výstup, není slyšet slova a stejně se při tomhle nedá lézt. S pohnutím sleduju záchrannou operaci. Vrtulník nejprve krouží a hledá postižené, když je najde, vysazuje dva chlápky s nafukovacími nosítky na suřovou polici a vzdaluje se. Nutno ocenit špičkovou, až hazardérskou práci pilota. Nalétává ve strži na skálu, aby rozhoupal podvěšené lano do stěny k záchranářům. Přitom rotor helikoptéry se zdá užuž škrtnout o skalní stěnu. Stačil by jeden neohrabaný pohyb rukou pilota, jeden letící kamínek dohř na vrtulník nebo jeden silnější poryv větru v zúžené roklině a byli bychom svědky další tragédie.....

Helikoptéra odlétá s plným podvěsem a posléze se znovu vrací pro osamoceného spolulezce. Je opět mrtvolné ticho. Zhluboka oddychujeme a s mírně roztřesenými koleny vyrazíme dál...

Terén se dost zneřehlednil, pořád nevím, jestli už mám traverzovat těch třicet metrů po týhle polici doleva nebo až po tý další nebo další? Náskres s rozpisem délek nemáme, jen krátký slovní popis a fotografii s přibližnou trasou. Zatím se mi stále daří cestu nacházet. Lezeme sami. Němci nad námi se zcela ztratili z dohledu i doslechu a fronta figurek pár délek pod náma nám cestu taky neukáže.

Podářilo se mi identifikovat skalního mužika a komín, kterým se má podle popisu pokračovat. Nyní v lehčím terénu II-III lezu hodně délek free sólo, lana tahám jen abych odjistil Simonu. Čtyři frendíky šetrím na štandy. Jsem trošku nervózní. Komínem jsme měli lézt jen stotřicet metrů, ale lezeme už dvě stě a podvrcholová police stále nikde. Pořád další a další komíny.

Nacházím štand ve dvou skobách. Po šesti stech metrech konečně dolézáme na okružní polici pod vrcholem Cima Grande. Jsem pevně rozhodnut tak jako před dvěma lety, kdy jsme s Bidlem na druhé straně věže dolézali Comicchio, výstup zde zakončit. Na vrchol to sice není daleko (a obtížnost II-III), ale obecně platí, že výstupy se na samý vršek většinou nedolézají.

Je půl druhé odpoledne a dolů to ještě nějaká ta hodinka bude. Po malé svačinkovací pauze obcházíme po polici k prvnímu slanění. Jakási obří skupina čtyřiceti Italů zde má

nataženou ferátu z horolezeckých lan, jak se pak na vlastní oči přesvědčujeme, mají takto zajištěnou komplet celou normálku! až na vrchol Cimy Grande. Rozhoduji svézt se po jejich „ferátě“ dolů. Sice to nekopíruje kratší slaňovací trasu, kterou znám z předloňska, ale bude to pohodlnější. Italové ochotně s mým nápadem souhlasí a pouští nás před sebe. Přesto asi pět délek slaňujeme na vlastních lanech, zbytek absolvujeme slézáním s prusíkama na jejich jištění. Konečně dole na suťovém kuželi. Sestup trval skoro čtyři hodiny. Dojdeme zpátky k autu, uvaříme, postavíme stany a čekáme na kluky.

Pondělí je odpočinkový den, je stále solidní slunečné počasí, jdeme na další dvě zajištěné cesty na Monte Paterno a velkým obloukem trekujeme v údolí bez lidí zpět na Ref. Auronzo.

Vpodvečer je rozhodnuto, většina Humanity se bude přesouvat do Wilder Kaiseru. Bohužel změna počasí přišla už před Felbertauernským tunelem, takže stany u Grisener Alm jsme stavěli v noci za vytrvalého deště. Ráno jsme to mokré a nacucané harampádí sbalili a v pěti vyrazili ku Praze. Pršelo až na Smíchov.

Ke konci července vyrazila tříčlenná skupinka Bidlo, Beruš a já do osvědčeného rakouského pohoríčka Wilder Kaiseru a i tady přes značně nejisté a proměnlivé počasí jsme celkem slušně zalezli. Byla to vlastně taková poslední horská prověrka na zlatý hřeb roku, kterým se počátkem srpna stal výjezd do skupiny Mont Blancu na známou tower Grand Capucin.....

....do Courmayeru přijíždíme kolem poledního. Počasí dole ještě ujde, ale nahore se čertížení. Přesto nabalíme svině na šest dní a odcházíme k lanovce, která nás po čtvrt hodince vyplivne ve vysokohorském pekle. Fouká silný vítr, sněží, všechno je pokryto námrazou. Ještě že půjdeme jen půl hodiny, musíme zabívakovat u sedla Flambeaux pod lanovkou na Midi. Původně jsme chtěli tábořit až pod Kapucínem, ale kvůli mlze to nejde. V poryvech větru kopeme díru pro druhý stan, jedna už tu je. Taky jedna zapomenutá lopata, aspoň jde kopání rychleji. Zadejcháváme se jak starci, na Bidlouse už skočila výšková nemoc. Po hodině stany stojí a my se můžeme zabydlet, uvařit a jít se slepicema spát.

Pondělní ráno je azúro-prasan. Vstávám opuchlej, nevypalej a z myšlenky jít dneska lézt se mi chce zvracet. Naštěstí jsme zaspali, takže dnešní den věnujeme jen aklimatizaci a rekognoskaci nástupu do cesty. Počasí by mělo vydržet do středy, takže není kam spěchat. Od stanu pod nástup je to hodinka chůze po ledovci, trhlin není mnoho, ale jsou zafoukané včerejším sněhem. Pod Kapucínem se Bidlo naváže a leze se podívat k okraji trhliny, v místě, kudy budeme muset projít. Snad to půjde. Nástupy na mnoho cest tady v Alpách se za poslední léta oteplování hodně změnily. Tam, kde se dřív dalo krásně vyjít desítky metrů po firnových kuželech na začátky cest, jsou dnes obnažené nestabilní žlaby plné suti a bahna. Prostě ledovce tajou a stěny se „zvyšují“. Odpoledne se válíme u stanů, vaříme, roztápíme sníh do flašek na zítřka a balíme matroš.

Den D, už dvě hodiny před budíčkem ve mně hučí dvě základní otázky: Vylezem? Přežijem? Vstáváme v šest, hned nazout mačky, navázat a hurá pod stěnu. Přicházíme před půl osmou, stejně s námi dvojka z Englandu a trojka Frantíků, kteří naštěstí polezou vedlejší cestu O sole Mio. Angličani jsou rychlí, držíme s nima krok pouze přes trhlinu. Než se vůbec propracujeme pod vlastní nástup Švýcarské cesty, musíme vylézt šest délek

do obtížnosti III. Je tu všechno co si jen alpinista může přát. Černý vodní led, měkký kolmý sníh, tající bahno, drolivá skála, padající kamení nebo pravidelná ledová kanonáda, kterou co chvíli uvolňuje stěna nad náma. Však taky hned schytávám jednu ránu do lokte. Leze Bidloun, ještě že sebou má vývrtky a dva pikle, jinak by to bylo o ukáknutí. Na čtvrté až páté délce necháváme postupně velký batoh s piklama, mačkama i boty a nazovujeme lezečky. Sranda začíná. Už první čtyřka docela překvapila. Mírně převislá stěnka se třema skobama. Hákovat, či nehákovat? Jsme pod první těžkou délkou za VI/VI+. Hlásím, že půjdu. V praxi to znamená, ne jednu dýlku, ale celou další třetinu cesty. Nemá smysl ztrácet čas převazováním na každém štandu. Nějak nám v těch těžkých místech zapomněli dávat skoby! Na 40 metrů jen dvě. Úspěšně se dostáváme do velkého kouta, který nás po dalších třech pětkových délkách dovede na R5-velkou polici, kde je jedno stanoviště stejné s O sole mio. Pokračuju koutem mírně vlevo a pak zase spárou doprava do hladkých ploten. Začíná ta pravá Patagonie! Krásné dočervena zabarvené žulové plotny, kouty, spáry a převisy třpytící se v odpoledním slunci. Vzdušné pohledy dolů jen pro otrlé. Nevšiml jsem si štandu vpravo a zaprásknul se. Spára se zužovala, zužovala, až úplně skončila. Co teď? Menší průser. Do malého frenda tři metry pod sebou se mi skákat rozhodně nechce, nezbyvá, než těch sedm metrů šestky z posledních sil zase slézt. Prekérní situace, která řádně pocuchala nervy. Střídáme. Klíčové dvě délky a zbytek do IV+ poleze Hrba. Štandy jsou tady teď zcela visací, vybaveny třemi až čtyřmi skobami a jedním starším nýtem, vše provázané množstvím smyček různého stáří. Budí to celkem důvěru. Aby ne, visíme v tom všichni tři... (jen tak zkusmo mě napadá, jaké by to bylo plachtit dolů....brrrr, blbe, soustřed' se!) V kratší délce VI- jsou pouze čtyři zakouslé stopery po předchůdcích, skoby žádné, Hrba si to užívá a hodně dojišťuje vlastním matrošem. Nutno dodat, že zdejší klasifikace je ještě o kus tvrdší než například u nás v Krasu. Na to nejsme zvyklí. My s batohama už částečně hákujeme. Klíčová délka je traverz s převisem nad námi i pod námi, a výlez kolmou spárkou v plotně. Čistě VII nebo A1, A0. Vůbec nechápe čistý přeлез, Hrba hákuje A0, i když se snaží alespoň si namaglazovat. Skob mnoho. Lezu druhý, hákujou ze všech sil, až mě chytají křeče do pravačky. Není tu skoro nic na nohy a blyštivá žula klouže. Vedle mě vpravo se vynoří chlap. Rozbitá cyklistická přilba, spárové rukavice, tenisky na sedáku, ani nehlesne a běží někam nahoru. Kurňa, co je to za lidi? Zřejmě dobrej oddíl, ten chlap běží v osmičkovým terénu!

Jsme vysoko, přes 3700 m a funíme jak lokomotivy. Hlavně my, bat'ůžkáři. Bidlo leze klíčovku jako poslední a sbírá matroš. Když dolézá ke štandu, má nějak krvavou ruku. Přiskřípnul si malíček do expresky, když odesedával. Další VI+, převislá spára, po tomhle by mělo být posekáno... Poslední trojkový kout, šest hodin, vrchol 3838m. Narváno, dolézají tři Frantíci, dolézá i ufon v cyklistický přilbě se svým družstvem. Žvejkám svůj sójový suk a civím kolem. Poslední sousto vyplivnu, je čas vyrazit dolů. Do kratičkého videoklipu, který pořizuju digitálem, povídám něco o třech hodinách slaňování. Ó jaký optimismus! Až tři délky pod R5 jde vše jak po másle a máme ještě hodinu do tmy. Při každém stahování svázaných padesátek se modlíme, aby se to nekouslo. V posledním úseku, pod tou nepříjemnou úvodní stěnkou se třemi skobami nás štěstí opustilo. Lana se kousla hned dvakrát, Hrba obětavě leze a prusíkuje uzel uvolnit. Tím ztrácíme přes hodinu

světla. Padá tma a dolů na ledovec nám chybí ještě nejmíň šest dlouhých slanění vším, co si alpinista nikdy nechce přát. Štandy ve spodním úseku jsou většinou za hroty balvanů, občas někde nějaká skobka. Slaňujeme radši opatrně po kratších úsecích, Bidlo jede celou dobu první a ve tmě hledá. My s Hrbou nahoře mrznem a mlčky čekáme. Poslední dvě stanoviště vylepšujeme vlastními prčačkami. Přeskakujem odtrhovku a dojíždíme s velkým oddechnutím na sněh. Nad hlavami tisíce hvězd. Přesně o půlnoci z devátého na desátého srpna se nám splňuje jeden sen. Vylezli jsme Velkého Kapucína. *(Foto: viz příloha)*

Resumé:

Itálie, masiv Mont Blancu, Grand Capucin 3838m. Švýcarská cesta 6b(VII), VI+A0, v současnosti 6+12 délek, C.Asper, M.Bron, M. Grossi, M.Morel 1956;

Nástup od stanu: 1h;

Lezení: 10,5 h;

1/2hodiny na vrcholu+slaňování: 6h;

Zpět ke stanům: 1,5h;

Celkem: 19 hodin

Horskou sezónu jsem zakončil na konci srpna výstupem na nejvyšší vrchol Rakouska Grossglockner, kde jsem působil tak trochu jako horský vůdce. Ale nutno podotknout, že můj klient a kolega z práce v jedné osobě byl poměrně zdatným a bezproblémovým spolezcem. Kopec jsme včetně sestupu zdolali za dva dny v nepříliš dobrém počasí normálkou Hoffmansweg.

(Pro článek byly použity převodní předlohy zveřejněné autorem v průběhu roku 2005 na Humwebu.)

SEE YOU IN THIS LIFE... IN KAVKAZ

Jirka Pitelka a Iva Hlaváčková

Skoro každý životopis horolezce obsahuje alespoň jednu kapitolu o Kavkazu. O tomto pohoří se toho hodně vypráví. Co je však pravda, člověk zjistí až pod vlastní pohorkou, cepínem a mačkou. Tak jsme i my přidali zajímavou kapitolu.

S plánováním cesty jsme si hráli téměř rok. Nakonec se nás na nádraží sešlo sedm statečných – čtyři členové Humanity (Martin Hájek, Standa Poddaný, Jirka Pitelka, Iva Hlaváčková) a tři další kamarádi (Jirka a Jana Mátlovi a Pavel Filsak), kteří v Rusku byli již loni. Osmým „účastníkem“ byl náš sponzor – firma Techsys.

Cesta autobusem do Košic, pak vlak do Kyjeva. Zde jsme se poprvé sčetli s ruskou kulturou. „Bilety nět“. Naštěstí pomohlo heslo z jiné země: „keep asking“ a u třetí pokladny nám najednou lístky prodali. Další cesta vedla přes Rostov na Donu a Charkov do Nalčiku. Večer před příjezdem jsme si domluvili telefonem taxíka. Chyzira znali Mátlovi z minulého roku, jeho služeb jsme využili i letos. Vyřídil povolení do příhraničních oblastí během 15 minut (bez „všimného“ to trvá tři dny) a zavezl nás k nástupu do údolí Šchelda.

Po třech a půl dnech cestování konečně šlapeme po svých do kopce. Spíme na místě, o kterém si myslíme, že to jsou Aristovy Nočevky. Ty však druhý den míváme a stoupáme po ledovci Šchelda až do Německého bivaku. Tento skalní ostroh (3200 m) nabízí několik plošin pro stany a nám slouží jako základna pro dva výstupy. Hned naproti lákavý

pohled do Ušbinského ledopádu. V noci je bouřka, ráno počasí nevypadá dobře, a tak volíme lehčí sousto – Pik Vulja, 4060 m, 1B ruské klasifikace. Stoupáme po ledovci, pak firnovým svahem s čerstvým sněhem až k posledním skalkám (nejsou úplně zadarmo) a raději fixujeme poslední délku. Vrcholové výhledy se nekonaly, mlha – standardní odpolední kavkazské počasí. Samotný výstup byl ale první pěknou ochutnávkou hor.

Další den nám počasí přeje a vyrážíme brzy ráno nalehko do ledopádu na Ušbinské plato. Je nutné ho přejít, dokud je ve stínu. V táboře necháváme jeden stan a vše, co nepotřebujeme na jednu noc nahoře. Převýšení je 800 m z čehož 600 m je poctivý ledopád za 2B. Pro většinu z nás je to první setkání s temnými trhlinami a séraky. Dodává to motivaci, abychom to stihli včas. Některé výšvihy raději jistíme. Když překonáváme poslední trhlinu, začíná do ledopádu svítit slunce a vše se rychle mění... Na platu v 4000 m stavíme stany, vaříme, aklimatizujeme se. Škoda, že už nestíháme žádný z okolních lehčích vrcholů, které se topí v modré obloze. Výhled máme na monumentální Ušbu – je překrásná, ale nad naše možnosti. Vedle nás staví stan dva Poláci, kteří na Ušbu míří. Snaží se vysvětlit, že by něco potřebovali... Vše vysvětlí česko-polské slovo „sračka“ a tak se dělíme o pilulky.

Druhý den balíme na cestu dolů. Dáváme se dohromady, první noc v této výšce je znát a každý to snáší jinak. Sestup je rychlejší, ale ne o moc lehčí. Po intenzivních zážitcích obědváme v Německých Nočevkách, přebalujeme a ještě odpoledne sestupujeme do údolí. Dokončujeme přesun pod Elbrus a máme odpočinkový den. Užíváme ruského folklóru, šašliky, chčiny a pivo. Táboříme v lesíku se skutečným táboráčkem za Těrskoem. Následující den jen lanovkou na Elbrus. Mezi druhou a třetí částí lanovky vybírá chlápek vstupné na ledovec, účtuje si \$20. Ti co zaplatili, nedostali ani potvrzení... Od lanovky stoupáme ještě 600 m. Nocujeme kousek od vyhořelého Prijutu (4150 m). Ráno budíček ve 4 a hurá na Elbrus! První skupina se zabalila dříve a vyráží. Ivče je špatně z výšky a Standovi se vrací jeho rychlé problémy, a tak jsem bohužel zůstal sám. Tím se naše expedice dělí na tři skupiny. K vrcholu se táhne průvod lidí. Horolezci, turisté, Rusové i cizinci. První skupina ve složení Martin, Jirka, Jana a Pavel jde na západní vrchol. Cesta je pěkně vyšlapaná, jediným problémem je výška, která je znát. Šťastně dosahují vrcholu (5642 m). Počasí je skvělé, krásné výhledy. Já vyrážím o 45 min. později a doufám, že ostatní cestou dohoním. Jdu s proudem lidí, kteří směřují do sedla mezi vrcholy. Davová

turistika mi moc neseď a tak se rozhoduju pro přímou variantu cesty na vrchol sólo. Po překonání firnových svahů, pásu skalek a přeludu vyšlapaných stop přede mnou jsem konečně na vrcholu. Rád vidím zase lidi, ti mě vyfotí a chvátám zase dolů. S ostatními se potkávám až u stanů. Až od nich se dovídám, že byli na západním, zatímco já na východním vrcholu (5620 m)! Ale co, alespoň jsme dosáhli obou vrcholů. Ráno sestupujeme a s předvojem dáváme pivo v hospodě pod lanovkou. V oslavě pokračujeme večer u táboráčku. Grilujeme jehněčí a kuřecí, pohodička. Zítra přesun do oblasti Bezingi. S Chyzirem jedeme do horolezeckého tábora Bezingi. Jsme na něj naštvaní, má nás místo dojně krávy – cesta nás stojí 5500 r. Tábor je luxusní – teplá sprcha, obchod, bar... Ráno nahoru po ledovci až k Bezingské stěně. Cestou míváme mohyly se spoustou náhrobků. Spíme u jezírka pod Pik Semenovskogo, o který se další den pokoušíme. Já s Ivčou výstup vzdáváme záhy, protože nás prudí věčná suť. Ostatní otáčí výše, neboť ztrácí cestu a zhoršuje se počasí. Martin sám sestupuje dále do Bezingi a vrací se do práce. Z našeho tábořiště sledujeme Bezingskou stěnu, která je 12 km dlouhá a 2000 m vysoká, je v ní několik vrcholů přes 5000 a občas jezdí laviny. Skvělé divadlo. I když je počasí nanicovité, další den chceme vystoupit pod Lalver, který je na západním konci stěny. Počasí nám ale stále nepřeje. Cestou potkáváme tři Rusy. Nedoporučují pokračovat, protože je všechno pod čerstvým sněhem. Hustá mlha by se dala krájet. Vracíme se ze sedla pod Lalverem a s přespáním u mohyly sestupujeme zpátky do tábora Bezingi. Celý den odpočíváme, pereme, nakupujeme a lezeme po odjištěných skalkách. Večer parádní ruská sauna.

Další cíl je údolí Mižirgi, do kterého stoupáme 1200 m s batohy. V bivaku Ukjukoš (3400 m) toho máme právě tak dost, je to pěkné místo na tři noci. Výstup na Ukju (4334 m) je vcelku nenáročný, 2B. Dlouho jdeme po ledovci a pak zjišťujeme, že zbytečně táhneme lano. Zbývá už jen cesta sutí a lehké skalky pod vrcholem. Výhled je skvělý. Při sestupu okukujeme protější severní stěnu Dumalatau (4680 m). Vypadá, že by to šlo J. V průvodci sice píší 3B, ale cesta se zdá pohodová. Máme program na zítřejší den.

Tentokrát trháme rekord, budíček ve 3:00 odchod 4:15. Vyrážíme pouze čtyři, bez Jirky Mátl a Jany. V sedle nad ledovcem Ukju jsme v 6:30 a navazujeme se. Dupárna firnovým svahem na hřebínek, přes věž do sedla, kde jsme v 8:15. Dupeme jak králíci a plníme úspěšně časový plán. K vrcholu nám

zbývá 500 metrů po firnovém svahu, místy zaledněném, se sklonem 50°, místy až 60°. Průběžně se dá jistit jen zaledněnější spodní část, výš je prašan a každý jde za sebe. Před vrcholem už jen skalky se žlebem. Na vrcholu jsme v 11:30. Skvělý pocit J. Sestup trvá o hodinu víc, než výstup. Slaňujeme, co se dá, některé části ale musíme pěkně pozpátku slézt. Zaledněná část je už v pohodě, dar přítele Abalaka přišel mnohokrát vhod. Z poslední délky nejde lano stáhnout a Standa musí znovu nahoru. Při slaňování poslední

firnové délky štrandím do cepínu a jedu dolů. Najednou se cepín vytrhnul a já už neslaňuju, ale letím! Strhávám Standu, který byl ve standu cvaknutý. Jak projíždí kolem, strhává mě. Brzdíme, jak se dá a zastavujeme současně. Jde to, protože sníh už je hodně měkký a sklon je 30 – 40°. Uff... Naštěstí jsme oba celkem v pohodě, jen Standa má šrám od mačky. Do stanů zalézáme ve 22 hod. za deště, dojebaní jako cikánské hračky. Z výstupu se radujeme až druhý den.

Ranní plán sestup, odpočinek a nákup v Bezengiském táboře. Mátlovi odjíždějí a my nemáme nic moc k jídlu. Batohy necháváme cestou a dolů jdeme nalehko. Odpočinek, nákup a rozlučka v baru se nám protáhly a po těch Baltikách (dobré pivo, 8% alkoholu ;-)) se šlapat nahoru taky nechce. Zachraňuje nás chatka za 300 r/noc.

Jen ve třech pokračujeme údolím Mižirgi, tentokrát až na jeho konec, ke skalní věži Utjug, kde je bivak zvaný „3600 m“. Cesta má trvat 8-10 hodin. Po 6 hodinách dorážíme k prvnímu bivaku. Stanuje zde Vladimír (ruský fotograf, www.elbrus1.com), k Utjugu je to prý 5 – 6 hodin, nemáme-li křídla. Rádi stavíme v začínajícím dešti stan. Usínáme za hukotu lavin, padajících z monumentální severní stěny Dychtau. Ráno vstáváme dost brzy a vyrážíme nalehko do ledopádu. Přes něj míříme k Utjugu a odtud to má být 2–3 hodiny na Ulu Auzbaši (2A). Nicméně po shlédnutí dalšího stupně ledopádu se vracíme pro batohy. Bez lana se nám dál nechce a nestíhali bychom sestup. V 11 jsme zpět u stanu a balíme. Pár Vladimírových rad na cestu, loučí se: „see you in this life“ J. Do ledopádu nastupujeme ve 12:30, kdy začíná všechno tát. Druhý stupeň překonáváme místy na předních hrotech, místy skoky přes trhliny... Třetí stupeň se obchází svažem vedle, po sněhu a po suti... za 3 hodiny jsme v bivaku. Perfektní orlí hnízdo. Ráno je kosa jako v ruském filmu a vstávat se nechce, morál pod úrovní a vůbec... jsme tu už dlouho. Jdeme na Ulu Auzbaši, chceme zkusit cestu za 3A. Nástup je dobrý, zvládáme zbytek ledovce a brzy jsme na platu, ale kudy dál? Průvodce si z nás dělá srandu, mapa neodpovídá. Podle rady Vladimíra jdeme pod dvě věžičky, žlebem vystupujeme do sedla. Ze sedla nelze, než vylézt zaledněný komínek a dál po hřebeni až do dalšího sedelka. Náskresy a popisy nám cestou stále neseďí... nevíme kudy dál... looseři. Za mlhy a sněžení sestupujeme pohodovým sněhovým žlabem. Vrchol jsme sice nenašli, ale lezení pěkné.

Poslední ráno, kdy musíme balit stan. Už je pěkná zima, poslední týden se citelně ochladilo. Stan je namrzlý a na něm vrstva sněhu. Sestupujeme, slaňujeme, slézáme. Za 3 hodiny jsme v depu, dobalujeme a klesáme níž. Na první louce dáváme oraz. Sušíme sebe i stan, užíváme si naposled výhledy a loučíme se s horami. Bar v táboře má otevřeno do noci, tak nespěcháme. Další den nás čeká už jen odvoz gazíkem do Pjatigorsku na vlak. Zpáteční vozidlo jsme si zaplatili v táboře a vyšlo nás na méně než polovinu taxikářovy ceny. Lépe tedy zavolat do tábora, přijedou pro vás až k vlaku.

Kavkaz připsal pěkně tučnou kapitolu našich zážitků. Spousta věcí byla jinak, než jsme čekali, ale stálo to za to. V horách jsme potkali minimum lidí, jedinou výjimkou je samotný Elbrus, který připomíná kvetoucí turistickou atrakci se spoustou odpadků. Všude jinde jsou jen překrásné hory, kam jen oko dohlédne. Nepochybujeme o tom, že se tam ještě vrátíme, protože jsme Kavkaz jen lehce ochutnali.

(Další foto: viz příloha)

TRE CIME DI LAVAREDO ANEB PŘES PŮL EVROPY PRO TŘI DNY LEZENÍ

Radek Jošek

Těsně před odjezdem se mi podařilo přemluvit Pavla Hrubeše, aby se s námi vydal na Čimy. Tím pádem jsme vedle Pionýra s Gobem měli v autě druhou kompletní lezeckou dvojku. Někde u Mnichova jsme přešli bludný kilometr, nechybělo mnoho a prohlédli jsme si některou z proslulých pivnic či olympijský stadion. Těsně před Toblachem jsme se domluvili i s italskou automatickou pumpou, takže většinu benzínu se podařilo dostat do nádrže a na mě vycáknuly pouhé dvě deci. Podle nepotvrzených zpráv neměla osádka druhého vozu (Martin Hájek, Pířa, Tomas a Sim) tolik štěstí. Uléháme na parkovišti pod Rifugio Auronzo: já do auta, kluci vedle něj. Svěží větřík mohutně otřásá autem. Okolo šesté ráno se dovnitř nastěhuje Gobo v zimní výbavě: „Kurňa, tam je kosa jak cyp!“

Po chvíli taktizování a váhání opouštíme auto, stavíme stranou od lidí tábor a vyrážíme do stěn. Pětková Preussova spára protíná Cimu Piccolissimu jak bře. První dvě nejtěžší délky se vezu za Pavlem, místo rukou mám zmrzlé hrabíčky. Smradlavé ponožky poslouží místo rukavic. Dostáváme se do relativně suchého komína, nefouká na nás. Komín nad námi se uzavírá, rozvírá, občas je zatarasen vklíněnými balvany, které zároveň poslouží jako jištění. Máme šedesátky lana, a tak není problém vzhledem k přímé linii spojovat kratší délky lezení. Po čtyřech a půl hodinách stojíme na vrcholku a obdivujeme majestátní severní stěny sousedních Cima Grande a Cima Ovest.

V neděli jsme vyrazili na jihozápadní pilř Cima Grande. Když jsme se doplazili pod nástup, zjistili jsme, že v cestě už visí trojka Italù, která si plete lezení s kamenolomem. Posváčili jsme a čekali, až odlezoú. Po první délce jsme je ovšem zase dolezli. Svačime, čekáme. Dolézáme pod klíčové místo a mé sportovní ambice rázem mizí. Ještě pod nástupem jsem si myslel, že 6+ půjde čistě. Nad štandem ale vidíme skobu protaženou smycí, která se houpe v převisu v nedosažitelné výši, pod převisem nejištěná, příliš hladká stěnka. Sbíráám morál, Pavel povzbuzuje: „Tenhle štand není moc dobrý na škuubnutí nahoru. Jestli spadneš, poletíš támhle do toho komína.“ No tak zase sbíráám morál, žaludek na vodě, odhodlávám se, vylézám na odštěpený blok, natahuji se a v pohodě dosahuji na smyci, která je o metr a půl níže, než jsme si s Pavlem mysleli. Perspektiva je svině. Po vyprášení převisku a dolezení na podvrcholovou polici jsem byl nakloněn myšlence hned valit dolů a pryč. Jenže u slaňáku byla fronta jak před masnou. Rozhodli jsme se slavně dobýt samotný vrcholek Cimy Grande. Bágly jsme zahodili u slaňení, vzali foťáček a jedno lano a vyrazili nalehko vzhůru. Pod vrcholkem jsme potkali Pířu s Martinem. Vypadali odhodlaně a opotřebeně. Jak by ne, po jedenácti hodinách lezení Dibonovy hrany. Sestupovali jsme společně. Nemohli jsme slézat moc rychle, protože nás brzdily dvojky před námi. Po několika slaňeníích jsme zjistili, že předchozí skupinka šesti Čechů dřepí na polici a mudruje nad plánkem sestupu. Ztratili lidi před sebou a rázem nebylo jasné, kudy kam. Našel jsem slaňovací štand, domluvili jsme se na společném sestupu a již jsem se po šedesátkách spouštěl jižní stěnou. Sestup byl dlouhý, udělali jsme další navigační botu a jeli dolů odporným suťovým komínem. Pavel ruským jumarem

uvolnil naše zaseknutá lana z první délky slanění. Došlo i na čelovky. Na cestičce pod Čimami jsme byli deset minut před půlnocí.

V pondělí jsme se probrali do mlhy, po včerejším sestupu jsem nebyl nakloněn jakémukoli lezení. Konala se tedy velmi příjemná turistika s krátkou ferratou a spřádáním plánů. Po SMS konzultacích s domovem jsme se rozhodli přesunout do Rakouska na Wilder Kaiser. Martin Hájek a jeho posádka, kteří zaplatili mýto a parkovné, zjistili, že cesta je volná pro nás, kteří jsme na tom nebyli stejně. Píťa nám to rafinovaně sdělil v SMS: „Babička hulí pampelišky. Myslivec není doma. Liška může ihned z nory. Karkulka se staví na piknik.“ Co tím doopravdy myslel, snad ví jen on sám.

Úterý. Prší přesně podle předpovědi. Vlhne zevnitř v autě, které odmítá nastartovat. Na parkovišti Griesener Alm je pusto a prázdno. Stany v noci protekly skrz a Kuba někde za Regensburgem spravuje benzínové trubičky. Posádka druhého vozu to nevydrží a jede domů. Odpoledne doráží Kuba s Hankou a s Bárou.

Středa. Dělá se pěkně přesně podle předpovědi. Gobo, Pio, Bára a já přehodnocujeme pod pozdním nástupem cíle a lezeme Direkte Christakante na Christaturm. Skála je oproti Čimám výrazně příjemnější a kompaktnější. Bágly máme po nástupem, jdeme nalehko, a protože cestu s Pionýrem známe, přetahujeme čas v průvodci jen o půl hodiny.

S Kubovou pomocí startujeme v jedenáct v noci Hondu, u benzínky dopřují chladič (už cestou do Itálie to nějak hrálo) a po dálnici letíme domů co to dá. Jenže u Mnichova jsme přešli bludný kilometr, tentokrát jsme si skoro prohlédli letiště. Do Prahy jsme vjeli o půl šesté ráno.

V každé oblasti mi zbývají výzvy, pro které stojí za to se vracet. A kdybyste na Čimách viděli Demuthovu hranu, také by vám nedala spát. Snad příští rok?

Přelezené cesty se stručným komentářem:

Cima Grande, Jihozápadní pilř, 5/A0: Začátek poměrně jednoduchý, ale lámavější (což platí o Čimách obecně). Jedno těžké klíčové místo, zajištěno dvěma skobami – jedna slušná, druhá prachmizerná. Dolez jakž takž, nepříliš jistěný.

Cima Piccolissima (jinak také Torre Preuss), Preussova spára, 5: Na komín zřejmě pěkné lezení. Tři až pět délek rozporem a jiným libovolným komínováním, jištěno velmi klasicky, smyčky na obvazování balvanů nutné! Ve třetí délce jsme lezli z komína ven na stěnu doprava a pak zas doleva do komína. Batoh v této cestě je opruz.

Wilder Kaiser, Christaturm, Christakante, přímá varianta, 6+: Velmi pěkná, elegantní, sanovaná cesta. Často lezeno, a proto místy hodně oklouzáno. Batoh nejlépe nechat pod nástupem a vyběhnout s tatrunkou a mobilem v ledvince.

Ostatní cesty:

Paternkofel, Severoseverozápadní hřeben, 3+: Podle Pionýra a Goba převážně pěšky.

Cima Grande, Západní stěna, Duelfer, 5+: Studená stěna, prý pěkná cesta (Pionýr, Gobo).

Cima Grande, Dibonova hrana, 4-: Hodně frekventované (Tomas, Sim, Píťa, Martin).

Wilder Kaiser, Predigstuhl, Nordkante, 4: Kuba a Hanka T. – viz str. 47.

BERGELL, SRPEN 2005

Radek Jošek

Tý vole, to je velký!

Dokola dokola dokolečka

honí se v hlavičce myšlenečka....

... když stoupáme od auta směrem ke Capanna Sciora. Už od jara mám zálsk na Cassinovu cestu v severní stěně Piz Badile a teď se k ní přibližujeme krok za krokem. Než jsme přijeli do údolí Bondasca, trochu jsem se obával problémů s orientací. Už se nebojím. Po pravici se tyčí mohutný Badile, před námi ostré špičky Gruppo Sciora a mezi tím macaté Cengalo. Zítra snad zdoláme Žehličku na Piz Gemelli. To je v místním kontextu takový sotva osmidélkový prdík po nádherné hraně, doporučil nám ho Wilfred jako dobré seznámení s místním matrošem, než se pustíme do samotného obra. Zastavujeme se u chaty Sciora, raději jsme se jí však měli vyhnout obloukem. Lidi s popelnicema na zádech, stanem a karimatkou tu nemají rádi. No co, spíme tedy kousek od Piz Gemelli pod luxusním přewislým šutrem.

Nástup na Žehličku je jednoduchý, cesta moc pěkná. Lezení po žule mně i Báře vyloženě sedí, ťapeme po krásných plotnách přímo vzhůru. Jištění sportovní. Jen kdyby na nás nesněžilo! Kluci olomóčáci, které jsme potkali v první délce, nám doporučují přesunout se přes hřebínek Vial do vedlejšího údolčka. Prý je to blízko, stanování se tam toleruje. A tak po přečtení Žehličky a slanění balíme a vyrážíme. Jenže ono to není blízko a není to po rovině. V devět večer s jazyky na vestě stavíme stan. Bezpečně víme, že zítra se půjdeme leda tak projít pod nástup.

Kolem desáté se vykulíme ze stanu. Je hnusně. Padá drobný déšť, mraky kousek nad námi. Po poledni se oblačnost trhá, tak vyrážíme omrknout zítřejší cestu. Cestou potkáváme sestupující olomóčáky, zkoušeli hranu a „Another Day in Paradise“, ale namrzlá skála je zahrnala na ústup. Zapokusovali, balí a mizí pryč, prý někam, kde je teplo. Onsight nebo smrt! Večer si přebíráme matroš, jsme trochu nervózní. Přeci jen je to velký výstup, potíže jsou až v horní části cesty a ústup nic moc. Teda spíš nic, než moc.

Budík nás ve tři ráno trhá z neklidného povalování ve spacáku, vaříme vločky a šlapeme do sedélka pod severní hranu. Pod námi probleskují čelovky dalších dvojek, prostě populární kopec. Sestup do severní stěny, krátké slanění, trochu nepříjemný nástup po polici a již za světla stojíme před první délkou. Asi čtyřkový kout vypadá z dálky nelezitelně, ale pravidelně beroucí sokolík v levé stěně mě dovádí až na štand doleva za hranu. Pod prvním těžkým místem nás dolézají rychlejší dvojky, ale jen Švýcaři s námi dále drží krok. Lezeme téměř paralelně, aspoň je na štandu s kým pokecat. Slunce praží, v severní (vlastně severovýchodní) stěně je pěkné vedro, při dobírání mě bĕrou křeče do rukou. Chleba se pomalu začíná lámat v prvním technickém místě, Švýcaři utíkají. Zkouším čistě namáhavý kout a ztrácím tak příliš mnoho času. Zatracené sportovní návyky! Dolézá nás další dvojice, Petr und Klaus, asi je brzdíme. Nakonec stejně chvátím presku... Směrem nahoru cesta těžkne. Bára bojuje v drsném pětkovém komíně, provoz v Cassinovi se zahušuje, už nám supí na záda další dvojka. V komínech jsme ale všichni

stejně „rychlí“, takže hned po dolezení na severní hranu sestupujeme s Petrem a Klausem, přilepuje se k nám ještě jedna dvojka, až společně bivakujeme v půli sestupu. Nebyli jsme vyloženě pomalí, cestu psanou na 9 až 12 hodin jsme lezli asi 10 hodin, jenže na sestup za světla to prostě nestačí. Jedině snad do Itálie a další den pochod smrti. Počasí je hlášeno stabilní ještě na 24 hodin, tak se snad nic moc nestane, když to překlepeme na polici. Navečer dopijíme vodu, cucáme hroznový cukr. Hodinky se rychle přehoupaly k půlnoci, do tří do rána spím, ale pak počítám každou vteřinu k rozednění. Bára za kousíček cukru s vitamínem C uchvátila cizí goráčovku, ale stejně už od půlnoci klepe kosu. A vedle nás blaženě funí kluci němečtí ve spacacích.

Ráno protahujeme ztuhlé klouby, baštíme poslední kousek sýra a pak celkem jednoduše sestupujeme a slaňujeme k sedélku pod severní hranou. Přes nás se nahoru hlava nehlava derou lezecké dvojky, pro špagáty křížem krážem občas není vidět skála. Uniknout z města do dopravní zácpy, to by se mi fakt chtělo!

Ke stanu už to máme kousek, nespěcháme a každým pórem nasáváme hřejivé paprsky ranního slunce. Cíl je splněn, spokojeně se prospíme a odpoledne sestupujeme k autu a na skalky do Val Chiavenna. Jen kdybych nepřemýšlel nad Bonattiho cestou na Pta. Santa Anna, tak krásně je na ni vidět ze severní hrany Badilu! A ten náčrt v průvodci.....

.... dokola dokola dokolečka.....

(Foto: viz příloha)

BERGELL A CASSINOVA CESTA NA PIZ BADILE – NÁVOD K POUŽITÍ

Pozn.: protřepat, nemíchat.

Radek Jošek

Příjezd

Do Švajcru libovolným způsobem až do vesnice Bondo. Při cestě přes Mnichov a Rakousko nepotřebujete švýcarskou dálniční známku. Doleva do dědiny, vyzvednout lístek s mytným 9 Euro nebo 12 CHF za vjezd na cestu a až na konec, asi 400 výškových metrů.

Přístup

Z parkoviště jsou dvě možnosti:

- 1) Výstup pod skupinu Sciora, tzn. pod chatu Cap. Sciora.
- 2) Výstup přímo pod Badile, tzn. přes chatu Cap. Sasc Fura.

Doporučuji zvolit druhou možnost. Na chatě Sciora nemají rádi lidi se stanem, neboť v celém údolí Bondasca je prý stanování zakázáno. Pod skupinou Sciora je tedy nutné najít bivak pod převisem, nebo zaplatit chatu. Při výstupu přes chatu Sasc Fura se dostanete na západní stranu hřebínku Vial, přímo pod severní hranu Badilu, pod kterou se stan postavit dá (je to více-méně tolerováno).

Co se tam dá lézt

Žehlička

Ve skupině Sciora jsme lezli lahůdkové plotny na hraně Piz Gemelli. Výstup jsme ukončili o přezení spodní části, tzv. Žehličky, jak je dnes zvykem. Cesta dále pokračuje údajně

lezecky nepříliš pěkným, poněkud rozlámaným trojčlenným hřebínkem. Žehlička je dobře odjištěna novými nýty, cestou se slaňuje. Pokud chcete dolézt až na samotný vrcholek Piz Gemelli, jedná se o výrazně delší podnik se sestupem pravděpodobně po ledovci.

Cassin

Hlavním bodem našeho pobytu v Bergellu bylo přezení Cassinovy cesty na Piz Badile.

Nástup na tuto cestu je možný dvěma způsoby:

- 1) Originální Cassinův nástup se dá jít z východní strany hřebínku Vial přes ledovec.
- 2) „Moderní“ nástup vede ze sedélka pod severní hranou Piz Badile. Jeho hlavní výhodou je, že nevede přes ledovec a tudíž odpadá nutnost vláčet s sebou mačky a cepín. Při moderním nástupu ze sedélka lehce sestoupíme do severní štěny a poté sláníme asi 20 metrů na výraznou římsu. Pozor, může v ní být firn a hladké plotny pod ním mohou být ošklivě namrzlé! Nástup je krátký, asi trojčlenné lezení.

Samotná cesta je krásná. Ze začátku je jednoduchá a může se v ní díky pevné skále opravdu běžet. První obtížné místo je pod prvním Cassinovým bivakem. Štandovat se dá v bivaku, správný štand je ale daleko víc vlevo v plotnách. Potom jsou opět lehčí délky a po traverzu doleva se dostáváme pod druhé obtížné místo, namáhavý kout psaný za V/A0. S batohem je to tak na hranici toho, co se dá jít čistě. Díky dostatku skob rezatic a erárnímu friendu se dá ale dobře hákovat. Z koutu se okolo tří skob vykulíme doprava za hranu. Správný štand není u skob, ale solidně navrtný asi 10 metrů lehce vpravo nahoře v jednoduchém terénu.

Následující délka vede pod převis, je krátká a tentokrát je správný štand u tří rezatic, což je v této cestě výjimka. Převis se oblézá zleva a pokud to háknete (V/A0), jde to dobře a rychle. Celkem jednoduše se dostáváme do spáry vedoucí pod výlezové komíny. A opět upozornění na štand: sice se dá štandovat podle logiky výstupu i podle nákresu cesty přímo ve spáře, navrtný štand je však 10 metrů vpravo v plotnách!

Pokud nám dosud bylo spíš vedro, dost se zchladíme. První délka v komíně je čistě za V, druhá V+. První je však těžší. Klasické komínové rozpírání pískovcovým stylem, jištění možné pouze uvnitř komína. Druhá délka komína je oproti první vyloženě příjemná, i když je mokřejší.

Po vylezení z komína se přímo nabízí možnost pokračovat dále zářezem. TUDY ALE NE!!!! Nabízí se tři možnosti:

- 1) Snadno utéct doprava na severní hranu.
- 2) Lehce doprava a pětkovými, spoře zajistitelnými plotnami vzhůru na hranu.
- 3) Traverz doleva a asi tři lehké délky na hranu.

Zvolili jsme druhou možnost, avšak kvůli nevhodnému nástupu do ploten, traverzu a následnému tahu lana to bylo o nervy (20 m nezajištěn plotnami s příšerným bočním tahem lana, žužo!). Pokud se do ploten nastoupí správně vpravo, je to hezké lezení. Štanduje se těsně pod hranou za dobré friendly a vklíněnce.

Sestup z Cassina

Nabízí se několik možností:

- 1) Dolézt až na vrchol a sestoupit do Itálie na Rifugio Gianetti. Mínusem tohoto postupu je pochod smrti přes několik sedel zpět do Švýcarska, dalším rizikem je chatař, který

vás nechá přespat leda ve žďáráku před chatou (reference Kuba Turek, Bidlo a Tomas). Pozitivní je, že sestup do relativního bezpečí je krátký.

- 2) Pokusit se přespat v bivaku na vrcholku Badilu. Bivak je ale pouze šestimístný a při popularitě vrcholu může být plný!
- 3) Zkusit slanit kus severní hrany a následně severní stěnu cestou „Another Day In Paradise“ Tato cesta je kompletně sportovně odjištěna a sanována, slaní se na nástupovou římsu kousíček od sedla. Jediným problémem je trefit nástup do slanění na severní hraně. S trochou štěstí může být sestup výrazně rychlejší, než severní hranou.
- 4) Slanit a sestoupit severní hranou. Samozřejmě jsme slanit a sestoupit nestihli, protože je to orientačně náročné a dlouhé, tudíž nás čekala noc na pohodlné bivakovací polici na severní hraně. Ráno trval sestup do sedla asi dvě hodiny.

O případném ústupu

Půjde to blbě. Cesta vyhledává slabiny ve stěně, a proto dost kličkuje. Nejlepším útekem z cesty je celou ji přelézt.

Materiál

Kromě obvyklého vybavení do hor se tu zvlášť dobře užijí friendly do velikosti 3. Žďárák, čelovku, pišťalku a mobil si nevezme jen sebevrah.

Pár drobností na konec

Nastoupili jsme první. V sedle jsme byli za úsvitu, v cestě už bylo světlo, do první délky jsme našli asi v sedm ráno. V cestě nás předešla jedna dvojka (měli jen jeden bat'ůžek a byli rychlí), dvě dvojky nás dohnaly až v horních partiích cesty. Na severní hraně jsme byli asi po deseti hodinách lezení. Nejvíce nás zdržela první těžká technická délka, první délka v komíně, a konečně hledání a stepování ve výlezové plotně pod severní hranou. Při ranním sestupu severní hranou jsme se prodírali „frontou na maso“, která se šinula vzhůru. A to jsme zvolili pro výstup pracovní den. Nedovedu si představit Badile o víkendu.

Co se dá lézt v okolí

Po Cassinovi jsme si spakovali krámy a vyrazili na skalky do Val Chiavenna. Vše doporučujeme kemp Acquafreggia před Chiavennou – velmi pěkné, pohodové, mají tam k zakoupení lezecké průvodce po širokém dalekém okolí, cena 7 Euro za osobu + 8 Euro za stan. Majitel kempu Guido Lisignoli je navíc horským vůdcem, autorem přemnoha okolních cest a dobře vám poradí.

Dalším tipem je vysokohorské sportovní skalkaření na Spazzacaldera, snad s jediným finančním háčkem: spaním na švýcarské chťe Albigna, nebo ve švýcarském kempu Vicosoprano (+ každý den lanovkou nahoru).

(Foto/průvodce viz příloha)

VYSOKOHORSKÁ TÚRA OKOLO BADILU

Kuba Turek

Přijždíme pozdě večer do údolí Val Masino a nemáme dost morálních sil, abychom vyrazili do hor. Zalezeme tedy do lesa nad turistickým městečkem a počkáme ve spacáku na ráno.

Po ránu kousek popojedeme a na malém parkovišti u Bagni del Masino necháváme zdarma odstavené auto. Chce to přijet dost brzo ráno, jinak by na nás nezbylo místo a museli bychom nechat stát auto někde v příkopě mezi stromy.

Patnáctisetmetrové převýšení zdoláváme skoro celý den. Na zádech táhneme nejen turistické vybavení, ale také horolezeckou výstroj a jídlo na deset dní. Doufáme, že bude hezké počasí a něco si vylezeme a hodně toho prochodíme.

První noc trávíme v chatě Gianetti (2534 m n. m.). Je všední den, a tak je chata sice plná, ale volný pokoj se pro nás čtyři ještě najde. Jen domluva s chatařem není úplně snadná, protože jako každý správný Ital má svoji rodnou řeč za jediný světový jazyk. Druhý den strkáme batoh s horolezeckými krámy pod kámen kousek od chaty a vydáváme se na náročný turistický okruh okolo dominantních třítisícovek Badil a Cengalo.

Nejprve těžce stoupáme na sedlo Porcellizo (2950) oddělující Itálii od Švýcarska. Nahore se moc nezdržíme, protože je tu zima a profukuje nepříjemný vítr. Scházíme nejprve prudkým sut'ouvým polem, poté kličkujeme stezičkou po skále a nakonec musíme vzít do rukou cepínu a opatrně klesat mokrým firnem do údolí Trubinasca pod stejnojmenným malým ledovcem.

Po chvíli najdeme velkou plechovou boudu s osmi postelemi, dekami a mnoha nefungujícími vařiči. Zdraví nás stádo horských koz, které se sem přišly napást. Vodu bereme z ledovce nad námi a už ve tři hodiny odpoledne končíme dnešní túru. Je mi totiž špatně a bolí mě hlava.

Třetí den prudce, ale ne příliš dlouho stoupáme na sedlo Trubinasca (2228). Těsně pod sedlem je krátká feráta a stejná o něco delší vede z něho

dolů pod další ledovec. Postupně klesáme vřádných pět set metrů a zase trochu stoupáme vlhkým lesem k chatě Furä (1904).

Pozorujeme želvy, které obsluha chaty chová i v této výšce ve venkovním bazénku. Potom dáváme dětem vybrat, zda přespíme tady, nebo půjdeme dál. Zdrčení vyslechneme jejich přání, abychom pokračovali.

Znovu tedy stoupáme k sedlu Vial (2250), znovu nasazujeme sedáky a znovu klesáme po krátké ferátě do údolí Bondasca pod známou severovýchodní stěnou Badilu. Ukazují jim, kudy jsem to před pár lety lezl, ale prcky to nijak nedojímá a zvyšují tempo.

Přes nekonečné ledovcové morény se nakonec doplazíme těsně před soumrakem do chaty Sciora (2118). Zbyly na nás poslední čtyři postele. Večere od chatařky je tak bohatá, že každý musíme aspoň dvakrát během jídla odběhnout na záchod. Čtvrtý den nás čeká obávaný ledovec Bondasca. Je proslulý především tím, že je hodně rozbitý a má má mnoho trhlin. Dostáváme se k němu brzy po ránu, a tak spodní část zdoláváme bez maček. Na tvrdém ledu se rychle stoupá.

První sníh ovšem znamená nebezpečí ukrytých trhlin, je potřeba nazout mačky, vzít do rukou cepíny a navázat se na lano. Poháníme se navzájem, protože chceme přejít největší zlomy ještě než na ně zasvítí slunce. Ne zcela se nám to podaří, občas šlápneme nohou do prázdna, ale nikdo z nás se nepropadá příliš hluboko.

Na závěr trochu bloudíme. Postupně obejdeme sedlo Albigna, vrchol Pizzi del Ferro a sedlo Ferro, abychom se nakonec trefili na sedlo Bondo (3169). Mapa ani průvodce neříkají, že ještě před horním koncem ledovce se musí uhnout prudce doprava. Samotné sedlo, které slouží jako hlavní přechod mezi Švýcarskem a Itálií, je malé a nevýrazné.

Dvě krátké lanové délky v rozbité skále mají lezeckou obtížnost III a jsou opravdu nepříjemné. Navíc začíná pršet. Těšíme se do bivaku, který je postavení pár desítek metrů vpravo od sedla.

Jenže najednou se zjevuje sedm chlapů s vrtačkou, kteří bivak a okolí přejíšťují. Posílají nás dolů, protože prý bychom se do bivaku již nevešli. Co se dá dělat! Scházíme a slaňujeme na ledovec pod vrcholem Gemelli. Tady se Hanka konečně propadá do příhorní ledovcové trhliny a o chvíli později strhává Ondru ve svém lanovém družstvu při pádu na měkkém firnu.

Obě události našťetstí skončily dobře, a tak můžeme nasadit co nejrychlejší tempo, abychom utekli bouřce. Té jsme sice unikli, ale déšť nás stejně dostihnul. Mokří jako myši dorážíme se setměním na chatu Gianetti, odkud jsme před čtyřmi dny vyšli. Zbyly na nás poslední čtyři postele, protože chata je o víkendu nacpaná k prasknutí.

Následující den se obloha rychle zatahuje. Vytáhneme zpod kamene batoh s horolezeckými krámy a podstoupíme torturu patnáctisetmetrového klesání do Bagni del Masino k autu.

Lezení snad čeká příště, protože na Gianetti se koná alpský nováčkovský kurz roku 2006.

(Další foto: viz příloha)

VÝSTUP NA ACONCAGUU

Filip Burget

Přelom roku 2004 a 2005 jsem strávil v Argentině a mým hlavním cílem bylo vystoupit na nejvyšší horu Jižní Ameriky – Aconcaguu. Po několika dnech v Buenos Aires, kdy jsem vychutnával šťavnaté bifteky v rytmu argentinského tanga a krátké zastávce v Mendoze, kde jsem si koupil permit k výstupu za 300 USD, dokoupil potraviny a sjednal mulu k transportu 40 kg nákladu do základního tábora, jsem se nalehko ocitl v malé vesničce v horách na argentinsko-chilských hranicích. Puente del Inca (2720 m n. m.) je výchozím bodem cca 30km treku do základního tábora pro tzv. normální cestu, já jsem si cestu rozložil do tří dnů a udělal si aklimatizační vycházku pod jižní stěnu Aconcaguy. Základní tábor Plaza de Mulas (4260 m n. m.) je stanové městečko s poměrně čilým životem, kde si za patřičný obnos můžete dopřávat veškerého luxusu civilizace. Já jsem se zde setkal se svým 40kg batohem a několik dní jsem tu mezi jednotlivými vynáškami odpočíval a aklimatizoval se. Za svůj první výškový tábor a zároveň výstupový jsem si vybral místo zvané Nido de Condores (5380 m n. m.), kam jsem se po dvou 30 kg vynáškách rozhodl přemístit. Dále již z mého deníku.

Neděle 9. 1. 2005 Plaza de Mulas

Probudil jsem se něco po šestý, ale využíval jsem tepla spacáku až do čtvrt na osm. Pak jsem se nasnídal, vypil litr čaje a sbalil všechny věci a stan. Nabral jsem vodu do 3 láhví, čímž batoh získal tu správnou váhu (kolem 35 kg). V 9:33 jsem vyrazil, ale oproti předchozím dnům mi to vůbec nešlapalo-plastové boty, teplé kalhoty, těžký batoh. Po 20 minutách jsem musel zastavit, svlékl jsem jednu vrstvu oblečení a hned to šlo lépe. Zpočátku jsem dělal přestávky po hodině, ale jak síly ubývaly, přestávky byly častější. Nakonec jsem to zvládl za 5 hodin, což byl slušný výkon vzhledem k váze batohu, ale připadalo mi to jako věčnost. Místo, které jsem si včera vyhlídl, bylo obsazené, tak jsem si udělal svoji vlastní plošinku u skály, nahromadil jsem tam kameny, čímž se to trochu vyrovnalo a vystavěl tam zídku. Potom jsem ještě postavil stan a ukotvil ho bezpečně proti větru. Skončil jsem v půl šestý úplně hotovej, zalezl jsem do stanu, dojedl rýži s rybou ze včerejška a hodně se napil. S úspěchem jsem využil i čurací láhev. Ve spacáku jsem se trochu zahřál a dal si první nutridrink (energetický výživný nápoj), protože jsem toho dnes moc nesnědl a nemám proč už je šetřit, teď už jdu k cíli. Celkem mě osvěžil. Začalo mě bolet levé oko a to hlavně při palpaci. Mohlo to být od čoček, ale i nadmořskou výškou. Ani nevím, jestli není červené, protože nemám zrcátko. Modlil jsem se, aby to přestalo, protože už jsem se viděl na sestupu. Na chvíli jsem usnul. Probudil jsem se kolem půlnoci a bolest přetrvávala. Vzal jsem si Diluran - lék na snížení nitroočního tlaku, který se používá i k urychlení aklimatizace.

Pondělí 10. 1. 2005 Nido de Condores

Vzbudil jsem se ve 4 a bolest přetrvávala, ale nezhoršovala se a navíc mě trochu bolela hlava. Je to nejvýše, co jsem kdy spal. Ráno jsem probudil po osmé a měl jsem radost, protože oko bolelo o hodně méně. Posnídal jsem broskvový kompot, který jsem

rozmrazoval ve spacáku. Všechno, co bylo mimo spacák, bylo zamrzlé. Následně jsem poprvé využil tzv. fekální pytel. Každý horolezec dostane v základním táboře dva igelitové pytle, které musí při odchodu naplněné vrátit – jeden je na odpadky a druhý na výsledek činnosti GIT. Je to celkem pohodlné mít ve stanu všechno pohromadě. Oblékl jsem se na ven a dostavěl ochranou zídku proti větru, abych mohl vařit před stanem. Posnídal jsem musli se švestkami a čokoládou a litr čaje. Každá činnost mě stála spoustu sil, a tak když jsem si před polednem na chvíli lehnul, hned jsem usnul. Odpoledne jsem strávil rozvařováním sněhu na vodu a vařením, protože v téhle výšce už nebyl jiný zdroj vody. Procházeli okolo dva Češi, všimli si vlajky nad stanem, tak jsme se dali do řeči. Půjdou prý na vrchol z Nido de Condores, protože je to poslední místo, kam se případně dostane helikoptéra. Tím se to vyřešilo i pro mě. Už se mi nechce vynášet vše o tábor výš a těch 400 výškových metrů snad zvládnou. Zítra aklimatizační výstup do 6000 k Piedras Blancas, pozítří příprava a odpočinek a 13. ledna pokus o vrchol. Uvařil jsem 5 litrů vody a snědl polévku a tortelini. Po jídle jsem se šel trochu projít, což nebyl dobrý nápad, protože jsem měl plný žaludek a i trávení ve vysokých výškách je pomalejší. Nicméně jsem za častých přestávek došel do 5500. K večeri jsem si dal tuňáka s chlebem a zapil to kolou a šel jsem spát.

Úterý 11. 1. 05 Nido de Condores

Ráno byla hrozná zima a mně se vůbec nechtělo z tepla spacáku, zvláště když jsem nemusel nikam pospíchat. Snídal jsem müsli se švestkami, které jsem si připravil včera, ale nedojedl jsem je, protože se mi začal zvedat žaludek. Po včerejším vydatném jídle jsem mohutně přitížil fekálnímu pytli. Sbalil jsem si věci do batohu – přece jenom jsem už v horách – bivakovací vak, obě krabičky pro přežití, rukavice, fleecovou vestu, vysílačku, foťák, bibli, 2 müsli tyčinky, 2 litry vody, lyžařské brýle. Nasadil jsem si čocky a v 9:35 vyrazil na aklimatizační vycházku.

Za hodinu deset jsem byl v táboře Berlin (5780 m n. m.), což mě utvrdilo v tom, že se nevyplatí se sem stěhovat před výstupem. Udělal jsem několik fotek a postupoval volně k Piedras Blancas (6030 m n. m.), občas jsem se musel zastavit a vydýchat se, ale jinak vše v pořádku. Bylo nádherně a nefoukal vůbec vítr, což je na Aconcague jev celkem ojedinělý. Před dvanáctou jsem dorazil k Piedras Blancas, což bylo do té doby nejvýše, co jsem kdy byl a protože bylo hezky a měl jsem čas, řekl jsem si, že se podívám trochu výš, abych potom znal cestu, až půjdu po tmě. Na plácku, odkud směřovala falešná cesta k polskému ledovci, jsem si odpočinul se skupinkou horolezců, kteří nepostupovali dostatečně rychle, a tak pomalu sestupovali. Řekl jsem jejich průvodci svůj plán na příští dny, ale on mě upozornil na změnu počasí a vzhledem k rychlosti dnešního výstupu z Nida mi doporučil zkusit to ještě dnes na vrchol. Chvíli jsem se rozmýšlel a rozhodl jsem se, že když bude stejné počasí musím se v šest hodin obrátit a kdyby se změnilo počasí, tak se obrátím hned. V 12:07 jsem vystřelil jako raketa, jestli se to tak dá ve vysokohorském prostředí říci a za chvíli jsem byl u zbořelé dřevěné chatky Independencia (6370 m n.m.), požádal jsem jednoho nevystupujícího lezce o nějaké jídlo, protože jsem měl strach, že se dvěma müsli tyčinkami nevystačím, i když dle své zkušenosti během výstupu moc nejím. Dostal jsem další müsli tyčinku a do pusy trochu sušeného ovoce, které jsem v přestávkách na vydýchávání přežvykoval a celkem mě zasytilo.

Vystoupal jsem na „Větrný hřeben“, kde byla trocha sněhu a pokračoval po cestě s mírným sklonem, odkud jsem již viděl vystupující lezce v Canaletě. Dával jsem si drobné cíle, které musím v určitém časovém limitu zvládnout, ale většinou jsem je plnil před vypršením času. Po hodině jsem předběhl poslední horolezce, což mě trochu uklidnilo, ale na druhé straně jsem viděl konec Canalety, který byl dost daleko. Canaleta – žleb s velkými viklajícími se kameny a drobným podkluzujícím šěrkmem mi dával opravdu zabrat. Hlavně se zpomalil můj postup, což mě znervóznělo, přestože jsem předběhl dalšího lezce. Soustředil jsem se na každý krok, po kterém jsem mohutně vydechoval a díval se spíše dolů, abych viděl, co už jsem vylezl. Vždycky jsem byl hrozně našťavaný, když mi uklouzla noha a já sjel do původní pozice a vynaložená energie vyšla vniveč. V půl čtvrté jsem byl na konci 400m Canalety a zbýval výstup po hřebenu Guanaco na severní vrchol. V obtížných místech se tvořila fronta a někteří horolezci byli na konci svých sil, takže jsem předešel další. V 15:50 jsem vystoupil na nejvyšší místo Jižní Ameriky. Bylo tam díky hezkému počasí dost lidí, většinou skupiny s průvodcem, kteří si navzájem gratulovali. Já byl sám a jako na každém z předešlých velkých vrcholů jsem si pobřečel. Myslel jsem na svoje blízké v Evropě. Sednul jsem si stranou a posbíral do batohu pár kamínků. Nechal jsem se vyfotografovat u vrcholového kříže a s jižní stěnou a vydal se na cestu dolů. Sestup Canaletou byl sice pořád náročný, ale za pomoci hůlek to šlo. Pod Canaletou jsem si na chvíli odpočinul, konečně byl čas i na nějaké fotografie. Pomalu jsem přešel hřeben nad Independencii, kde jsem znovu fotografoval a odpočíval. Zkoušel jsem něco sníst, ale neměl jsem vůbec chuť. Byl jsem klidný, protože ač bylo 18 hodin, počasí se nezměnilo, slunce ještě dost vysoko a za mnou spousta lidí. Při sestupu jsem potkal trojici Američanů, kteří nechtěli věřit mému času 6hodin 15 minut z Nida. Musel jsem se štipat do stehna, abych se přesvědčil, že se mi to nezdá a že se za chvíli neprobudím. V Berlíně mě zastavili Češi z Extrém touru a gratulovali mi k výkonu. Povídal jsem s nimi asi půl hodiny a vůbec se mi nechtělo dolů. Cestou z Berlína do Nido de Condores jsem přemýšlel, že se můj aklimatizační výlet změnil ve výstup na vrchol. Na jednu stranu jsem byl rád, že to mám za sebou, na druhou stranu sen se stal skutečností a na chvíli v mém životě bylo prázdno. Do stanu jsem se dostal v osm, umyl jsem se žinkou, vzal si čisté prádlo, zalezl do spacáku, ale usnout nějak nešlo. Hladina adrenalinu byla pořád ještě vysoká.

Další den jsem sestoupil do základního tábora a za dva dny jsem již vychutnával argentinské bifteky a veškeré pohodlí civilizace v Mendoze. Díky poměrně rychlému výstupu jsem měl možnost ještě procestovat Paraguay a prohlédnout si vodopády Iguazú. Když jsem zpětně hodnotil výstup na Aconcaguu, přišel mi jako jednoduchý pro toho, kdo je aklimatizovaný. Na druhou stranu spousta lidí musela ukončit svůj pobyt už v základním táboře a každý den odvážel vrtulník někoho z výše položených táborů z edémem plic nebo mozku. Statistika úspěšnosti také vypovídá: 40 % úspěšných výstupů, 40 % neúspěšných, 20 % úmrtí nebo zranění zanechávající trvalé následky. Měl jsem štěstí na počasí a náhoda přeje připraveným a já byl připravený.

HOROLEZECKÉ VZDĚLÁNÍ

Kuba Turek

V roce 2005 jsem absolvoval pár cest, které patří do základního vzdělání každého horolezce. Tady jsou dojmy z těch, které se mi vryly do paměti.

Jizerské hory, Kohoutí hřeben V

Kuba – Klára – Klára - Pojídač

Když 3. června 1923 stanula dvojice českých Němců Kauschka – Steinjan na Paličníku v Jizerských horách, měla za sebou dvě stě metrů lezení v žulových plotnách. Nejkrásnější část jejich tehdejšího výstupu se dnes nazývá Kohoutí hřeben a dodnes patří mezi nejoblíbenější jizerské lezecké směry.

Jestli si ho chcete také vyzkoušet, počítejte s obtížností jen lehce pod pětikou, minimálním jištěním a lezením po krystalech v položených plotnách. Krystaly, neboli vystouplé kousky živce, mají čtyři zásadní vlastnosti: 1) dobře na nich drží lezečky, 2) špatně se chytají rukama, 3) občas se vylomí, 4) při pádu sedrou kuži až na maso.

(Viz též příspěvek na str. 55.)

Labské pískovce, Falkenstein, Schusterweg III

Kuba – Hanka – Mates - Ondra

Jednoznačně nejslavnější pískovcový výstup Schusterweg je pětidélková štreka na obří skalní blok Falkenstein. Najdete ho v německém Sasku kousek za Hřenskem.

Schusterweg není nejstarší cesta na dominantní Falkenstein. Ten doslova dobyli řemeslníci z okolí v roce 1864, když vzali sekery, žebříky a háky a prosekali se na vrchol trasou, které se dnes říká Turnerweg (III).

O necelé tři desetiletí později, přesně 27. září 1892, přišli pod Falkenstein Oscar Schuster a Martin Klimmer a prokličkovali východní stěnou na vrchol. Výstup tehdy vedl Schuster, a proto se cesta jmenuje po něm. Ani on se ovšem neubrání několika zásekům do skály.

Schusterweg obtížnosti III dostává ve všech průvodcích největší počet tří hvězdiček jako krásné, vyrovnané a poměrně bezpečné lezení v dobré skále. Přesto se nejedná o výstup pro začátečníky. Je to totiž dlouhý, orientačně náročný a psychicky obtížný výstup své obtížnosti. Dobré jištění je potřeba vymyslet a založit, místy je potřeba nemít strach.

Na této cestě si vyzkoušíme snad všechny lezecké techniky, které umíme. Potkáme plotnu, stěnu, spáru, kout, komín, rajbas i sokolík. Ondrovi je do breku, když se na několikátý pokus pokouší prorazit vzhůru komínem, který se nahoře uzavírá. Když mu konečně dojde, že má trochu zacouvat, je šťastný jako blecha.

Wilder Kaiser, Predigtstuhl, Severní hrana IV

Kuba - Hanka

Vyrážíme na osmnáctidélkovou Severní hranu, která není hranou, ale spíše hřebenem. První část vede systémem komínů a žlabů proměnlivé obtížnosti od jedničky do trojky, druhá část je pevná a exponovaná. Podle horolezeckého průvodce od Ríši Gürtlera a Honzy Gavláka se jedná o jednu z nejhezčích cest střední obtížnosti v Kaiseru.

Mokrý komín dole nás připravují o jednu až dvě hodiny z časového plánu, tak jsme nervózní. Hanka nestřídá, čelovku jsme nechali v autě, určitě bude pršet, ale my nevíme, kdy to bude, a sestup také známe jen z popisu v průvodci. Nakonec vše dobře dopadne. V hladkém Matejakově traverzu chytáme skobu, která řeší zapeklitý přechod z hladké poličky do kouta. Ooppelova police je exponovaná vodorovná trhlinka. Gürtler s Gavlákem tvrdí, že tady je potřeba se čtyřkově vodorovně plazit. Mají pravdu.

Po čtyřnásobném padesátimetrovém slanění Botzongovým komínem stojíme na pevné zemi, padá tma a lije jako z konce. Na parkoviště přicházíme okolo jedenácté v noci. Něco posvačíme a jedeme domů.

(Další foto: viz příloha)

„NA POSRATÉHO SPADNE I HAJZL“

(asi Slovenské přísloví)

Rober Halama (Gobo)

Jistě se Vám už přihodilo, prostě nemáte svůj den. V kondiciogramu máte vykřičník, tedy kritický den, nic se nedaří, všechno na Vás padá. Takové dny by raději neměly být. Ale co, mohl bych v ten den sedět v práci, nemít žádné zážitky, nevznikl by tenhle článek

Tím dnem, o kterém Vám chci vyprávět, byla zcela běžná prosincová středa, kdy jsem se zcela běžně vypravil do Labáku lézt ledy. Začalo to v celku dobře už na parkovišti jsem si prvně obul nové běžkové boty, nasadil své nové běžky a navlékl poutka nových hůlek. Mé nadšení z běžkování brzy opadlo, na zledovatělém sněhu to pěkně podkluzovalo. Celou cestu mne tlačilo poutko a na konci cesty jsem měl na levé ruce odřeninu, která je patrná dodnes.

No co, když se nevedlo na lyžích třeba se povede na ledy. Přezuju si boty a jdu přejít přes Labe. Předě mnou už šel Radek, cesta po kamenech je vytyčená a zdá se být bezpečná. Jeden kámen, druhý kámen, delší skok na který je třeba se trochu odrazit a bác. Stojím oběma nohama v Labi. Než jsem se vyhrabal ven natekla mi voda do obou bot. Na druhé straně jsem si zul boty, vylil z nich vodu, vyždímal ponožky a celý zbytek dne strávil s pocitem, že mi teče do bot. To byl jasný signál, že na prvním radši nikam lézt nemám. Naštěstí máme sebou Radka, který se žene směle vpřed a na mne tak vybyla bezpečnější role jističe. Stoupnu si raději trochu dál od stěny, aby na mne nepadaly úlomky ledu. Koukám nahoru na Radka jak mu to hezky jde, když tu Radek povídá „Bacha pjdou velké!“. Skloním hlavu, aby úlomky zasáhly přilbu a ne obličej a čekám. Předě mne spadne pár větších kousků ledu. Je to dobré stojím dost daleko, ještě počkám, jestli neletí ještě něco. Nic. Tak zvednu hlavu a prásk. Dostal jsem kouskem velikosti pěsti přímo pod levé oko. Rána způsobila 3 jizvy, z nichž ta největší je patrná dodnes. Další lezení se odehrávalo klidně až do poslední cesty, vlastně až do posledního vytažení cepínu. V poslední cestě nebylo na dolezu dost ledu, Radek zvolil technicky celkem zajímavou variantu dolezu po padlém kmenu. Byl jsem docela rád, že jsem to přešel i na druhým. Když už jsem byl úplně nahoře, nohama stál v položeném sněhu a vytahoval cepín ze stromu, přišla další rána. Motyčkou jsem se praštil přímo nad pravé oko. Labe jsem na zpáteční cestě přecházel s velkým respektem, dlouho jsem hledal vhodné místo, lyže hodil napřed a hůlkami pečlivě zkoušel, co drží a co ne. Také mne překvapilo, že na zpáteční cestě, která se mírně svažuje, jsem se celou dobu udržel na lyžích a ani cestou autem do Prahy se nic zvláštního nestalo.

Mějte tedy v letošní sezóně takových dní co nejméně a když už, tak jen takových, kterými pobavíte své kamarády!

ZAKARPATSKÁ UKRAJINA 2005

Lucka & Lenka Sedláčkovy

Je sobota 5. srpna asi 4 hodiny ráno a my stojíme s autobusem CK Alpina na slovensko-ukrajinských hranicích. Naše partička se zase trochu rozrostla oproti minulému roku, takže náš pevný základ - já, Lenka a Káťa, doplňuje opět Igor a navíc i Ctírad se Zdeňkem. Slovenská strana nás zdržela asi hodinu, na ukrajinské straně to samé. Vízová povinnost je sice přes letní období zrušená, ale musíme vyplnit imigrační kartičky. V průběhu čekání na jejich orazítkování získáváme také první zkušenosti s místními záchody, jestli se to tak vůbec dá nazvat... radši ani nepopisovat.

Posouváme si hodinky o hodinu vpřed na kyjevský čas a tak už nemáme nárok být ospalí. Kolem osmé vyjíždíme do Užgorodu, kde máme až do poledne pauzu. Vyměňujeme peníze a šlapeme na prohlídku hradu. Mají tam spousty vystavených věcí, které ale trochu postrádají řád. Tu středověk, tu tanky. Přímo vedle hradu je i skanzen, dost podobný skanzenu v Sighetu Marmatei v Rumunsku. No jo, taky je to jenom kousek za kopcem, tak se není čemu divit.

Po dvanácté už vyjíždíme na asi pětihodinovou cestu do hor. Kvalita silnic samozřejmě nic moc a musí se jet pomalu, páč tentokrát nejedeme žádnou otřískanou Karosou, ale naleštěným Neoplanem. Po cestě se ještě stavujeme u geografického středu Evropy a kolem šesté hodiny večer dorážíme do vesničky Kvasy v údolí Černé Tisy. Než si budeme moct konečně uvařit naši první ukrajinskou večeři, čeká nás ještě asi dvouhodinový výšlap nad vesnici. Typický výstup lesem, navíc listnatým, plným komárů, nezbytná první přeháňka. Kolem osmé už na planince konečně stavíme stany a pozorujeme okolní hřebeny, které místy zahlédneme mezi prolouvajícími mraky. Večer už naštěstí neprší, ale je pořádná kosa. Krátká seznamka u ohně a valíme na kutě. Po noci v buse se každý těší, jak se natáhne.

Neděle 6. srpna: přechod Černoohorské poloniny přes vrchol Pietros k Hoverle

Ráno vyrážíme něco po půl deváté na třídení přechod Černoohorské poloniny. Neprší, ale honí se mraky. Je pěkná zima, ale výšlap nás rychle zahřívá. Míjíme první salaše a pomalu stoupáme na hřeben. Jdeme převážně v mracích, ale občas se nám odkryje pohled do údolí a v dálce za námi je vidět i budka s pramenem, kde jsme ráno nabírali vodu. Vozová cesta se táhne v serpentínách a tak zkracujeme pěkným krpálem podle rady místního pastevce. V sedle pod Pietrosem se dělíme na dvě skupinky, Ctírad se Zdeňkem jdou s několika dalšími přes hřeben na Pietros (2018 m) a my se zbytkem traverzujeme. Po několika kilometrech obědváme u „Ekologického Punktu“, kde stojí malá chatrč. Zdá se, že pro místní jsme příjemným vytržením z pošmourného mlhavého dne. Místní ratlíci mají obojky z ostnatého drátu a vylekají si při sebemenším pohybu.

Po dalších pár kilometrech dorážíme do sedla pod Pietrosem, kde čekáme na „hřebeňáky“. Stále v mraku pokračujeme až pod Hoverlu, kde konečně po páté rozbíjíme stany. Občas se mezi mraky ukáže kousek modré oblohy, ale mraky valící se přes náš tábor z údolí přináší zimu a vlhkost. Po večeři prcháme před mraky do K+I

stanu, kde až do šera dohráváme vrhcáby. Někteří nadšenci vyrazí ještě za světla na Hoverlu (2061 m), povzbuzeni protrhávajícími se mraky. Ctírad se Zdeňkem se až kolem půl desáté večer, když už je tma jak v ř... , rozhodnou, že by měli ještě dnes tu Hoverlu zmáknout taky. Chvilku nás s Lenkou přemlouvají, ale není jim to nic platné. Mít „zářez“ za noční výstup na nejvyšší vrchol Podkarpatské Rusi by bylo sice zajímavé, ale v danou chvíli je zajímavější hřejivá síla spacáku.

Pondělí 7. srpna: sestup od Hoverly do vesničky Luhy

Budíček je původně plánován na 8,30, aby si případní zájemci stihli vyběhnout nalehko na Hoverlu, než budeme pokračovat dále po hřebeni. Veškeré plány ale padají poté, co v šest ráno začne pořádně cedit a pršet jak z konve nepřestává nakonec celý den. Někteří šilenci se přesto rozhodují pokračovat v cestě po hřebeni, ale většina je pro rychlý sestup do údolí. Scházíme asi 4 hodiny do vesničky Luhy, pořád leje a všichni jsou úplně „durch“. V botách po pár hodinách začne čvachtat, dokonce i v goráčích. Melem z posledního, v mokrých ponožkách už se zadělává na pěkné puchýře. Bez zastávek na jídlo či pití konečně dorážíme do hospůdky v Luhách. Nepočítanou řadu čajů za 2 CZK prokládáme panáky vodky. V euforii z dosažení cíle dnešní cesty padá jedna flaška za druhou (1 láhev vodky za 50 CZK). Musíme také samozřejmě vyzkoušet různé příchutě. Ještěže má Ctírad domácí slaninku, tak nám snad nebude zítra zle. Po nějaké době doráží zbytek skupiny, co šli přes hřeben, všichni pěkně promočení a zdrchaní, ale po pár panáčích už je všem hej. Kousek od hospůdky je pila s prázdnými baráčky, kde domlouváme přespaní. Dokonce si můžeme zatopit v kamnech. Takže po mírném vystřízlivění a opadnutí prvotní euforie, jdeme s holkama a Igorem, který zatím kamna pěkně rozfajroval, sušit věci. Podotýkám, že i věci Ctíradovy a Zdeňkovy, páč ty by z hospody teď nedostal nikdo ani párem volů. Jaké pak bylo jejich překvapení, když se ráno probudili v suchém spacáku (pokud nepočítám ten Zdeňkův mírně pozvracený) a mají si balit usušené oblečení. No, ale to trochu předbíhám. Zatímco my pilně sušíme, v hospůdce pokračuje nevázaná zábava. Sem tam se přidá i nějaký místní. Kluci do sebe vesele klopí panáky, ale noc a ráno už tak veselé nejsou. Ctírad nakonec dorazil sám, chvilku si vesele zanádal a trochu se vyřval a pak už jsme ho přinutili si lehnout a naštěstí hned vytuhnul. Asi o hodinu později musel Igor přivést Zdeňka a to zdá se v pravý čas, jinak by se nejspíš popral s místním ranačem. Zatímco Ctírad spí jak dřevo, se Zdeňkem je to horší. Pořád něco brumlá a opakuje, že bude zvracet. Nejdřív se smějeme, ale po několika dávivých zvucích ho radši rychle nasměruju na okno, dojít ven by určitě nezvládnul. Hodně po půlnoci usínáme, ale ukázalo se, že ne na dlouho. Ve čtyři ráno se naši ožralci J probírají, že je jim zima a mají děsnou žízeň. Nám ostatním je vedro, i přes otevřené okno (kvůli vedru i smradu alkoholových výparů) a jsme rádi, že kamna už pomalu vyhasínají. No ale Zdeňek stejně zatápí a vaří si čaj. O hodinu později konečně zalézají do spacáků a můžeme zhasnout. Jsme zvědaví, jak je budem za dvě hodiny, kdy máme vstávat, tahat ze spacáků.

Úterý 8. srpna: z Luhů přejezd do Rachova a výjezd na Drahobrat Svidovecké poloniny

Vstáváme asi v 6,30, abychom stihli autobus, který nás má dovézt do Rachova. Váíme čaj a snídáme, kluci samozřejmě nemají na jídlo ani pomyslení, ale zatím vypadají docela

normálně. Což se mění, jakmile nasednem do rozhrkaného busu. Podle „jízdniho řádu“ má jet v 8, ale podle místních prý pojedje až v půl deváté. A taky že jo. Jakmile se autobusek přiblíží na dohled, původní úsměv nám tuhne na tváři. Tak sem, jestli se vejdem...! Nakonec se tam ale všichni nějak nasoukáme, batohy naskládáme až po střechu. Moc vysoko tedy nebyla, páč jsem se ani nemohla postavit vzpřímeně, což teprve Ctírad. Stojíme jak paragafy, každý tak na půl nohy. Ctírad nám pak vypráví, jak někteří hodnotili chuť místních druhů vodky a jak je musel okřikovat, ať toho radši nechají nebo něco uvidí. Ctírad se Zdeňkem vylezli po hodině jízdy v Rachově notně zelení, ale přežili. Máme 1,5h volna. C+Z zasedávají v zakouřené kavárničce nebo spíš místní nálevně hned u vlakového nádraží a o prohlídce města nechtějí ani slyšet. Tak jim tam necháme aspoň bágly a jdeme na průzkum. K+I se oddělují, že si chtějí sednout někam na jídlo. Úspěšní ale nakonec nebyli, dali si jen ukrajinskou „Hot sabáčku“. My se vracíme za klukama a po cestě si kupujeme nějaké pečivo, co vypadá jako naše vánočka. K našemu velkému zklamání je to jen obyčejný bílý chleba. Po příjezdu našeho Neoplanu se scházíme s druhou půlkou autobusu, který tvoří tzv. jednodeňáci. Oproti nim vypadáme jako prasata. Asi půlhodinovou jízdu do kempu, kde bydlí jednodeňáci od začátku zájezdu, využíváme s Lenkou k přípravě jídla na další přechod. Hurá! Kemp! Teplá sprcha! Další asi tři hodiny (na sluníčku!) čekáme na odvoz terénním vojenským autem do sedla Drahobrat, který nám ušetří několikahodinový výšlap na hřeben Svidovecké poloniny. Opět nás čeká tláčenka. Na asi 3m² se musí vejít 23 lidí i s bágly! No cesta to byla pekelná. Občas nám pod okýnkem mizela i silnice, nebyl to moc příjemný pohled. Celou cestu jsem se utěšovala, že nemůžeme přece skončit někde ve strži, že ty ruský autáky přece něco vydrží a jsou na tohle dělaný. Cestu jsme přežili ve zdraví a v plném počtu. Už pod hřebenem pěkně fičí, tak rychle nahazujem bágly a vydáváme se na cestu. Kár'a odnesla náš první deštivý přechod nepěknými puchýři, a tak s Igorem zůstali s jednodeňákama. Je asi 16,30 a tábořiště v nedohlednu. Kousek pod hřebínkem už musíme obléknout šustky a nasazujem i kapuce. Na hřebeni zažívám snad nejsilnější vítr za život. Musím jít šikmo, abych se posunula aspoň o píd' dál, teleskopky jsou spíš na obtíž. Všichni máme co dělat, abychom se udrželi na nohou. Už vím, co znamená, že vítr někoho sfoukl z hory! A to nebyl žádný ostrý hřeben! Černé mraky kolem nás rychle přechází, tak se nemusíme bát, že nám ještě navíc začne pršet. Dokonce máme poprvé výhledy do údolí a konečně si připadáme jak na horách a ne někde doma za humny. Krátce po sedmé večer jsme konečně na tábořišti u jezírka, schovaní před větrem. Všude se pasou stádečka koní. No, nádhera. Stihnem uvařit jen polívku a už nás přehánka vyhání do stanu. Máme toho dnes už plné kecky, takže to po věce hned zalomíme. V noci se pěkně rozpršelo, takže se i nám udělala loužička ve stanu. Nemluvě o tom, jaký bazén mají kluci ve svém jednopláš'ovém letitém kdysi oranžovém „áčku“.

Středa 9. srpna: pokračování přechodu Svidovecké poloniny

Je půl čtvrté ráno a slyšíme hlasy od kluků ze stanu. Ctírad má spacák „durch“ a nejradši už by vyrazil na cestu, protože mu je pěkná zima. Nad ránem přestává pršet, ale jsme opět v mraku a je celkem zima. Odchod je plánovaný na 9,15, a tak máme dost času na vydatnou snídani ve stanu. Chvilku před odchodem zase začíná pršet. Oblékat ponča nebo pláštěnky nemá cenu. Musíme přes hřeben a tam bude zase pekelně foukat.

Vyrážíme husím pochodem a každou chvíli stavíme, aby nebyly mezery a někdo se náhodou na vozové cestě! neztratil. Stavíme na absurdních místech po absurdně krátkých intervalech. Akorát nás z toho bolí nohy, jak jsme každou chvíli z rytmu. Dokonce celá skupina zastavuje a čeká na Ctirada, než vykoná svou potřebu J. Jakmile trochu sestoupíme, jsme z mraku venku a konečně nabíráme slušné tempo. Kolem 11,30 máme první občerstvovací pauzu a po jedné se konečně dostáváme z hřebene do závětrí. Jaká to úleva. Dokonce občas vykoukne sluníčko, takže den je zase o trošku hezčí. Jak sestupujeme, dělá se i pěkné teplo. Po vrstevnici a šterkové cestě se rychle šlape, ale nikde žádná voda, tak už musíme šetřit. Tábořit máme někde v údolí u potoka. Zatím nic takového na dohled, jsme pořád dost vysoko. Pozdě odpoledne konečně sešup dolů a na malebné loučce se salašemi konečně doplňujeme vodu. Scházíme až k potoku, kde je nádherný plácek na stany. Jakmile zahlédneme tábořiště, zvedá se nálada o 200%. Stavíme stan a spěcháme se vykoupat než zajde sluníčko, je půl sedmé. Kluci zabrali přístupnější túňku, grrr, tak jdeme s Lenkou kousek dál proti proudu, abychom měli aspoň zdánlivé soukromí. Po dokonalé očiště vaříme večerí o několika chodech – čínská polívka, těstoviny s boloňskou omáčkou, pudink, kafčo – mňam. Navečer se krásně vyčesí, děláme ohýnek. U ohýnku nakonec vydržíme až do jedné hodiny po půlnoci, aby Ctirad přepálil tlustou kládu, co si přitáhl z lesa J.

Čtvrtek 10. srpna: sestup do vesnice Ust' Čorna

Nad ránem přichází bouřka. Doufáme, že rychle přejde a nebude pršet. Opak je pravdou. Déšť je vytrvalý a výživný. V krátkých mezech, kdy trochu ustane, člověk stačí vyběhnout akorát tak na záchod. C+Z i my máme stan na malém kopečku, tak jsme v suchu. Jiní nemají tolik štěstí a tak ešusem vylévají jezera kolem stanů. Déšť neustává, musíme vyrazit směr vesnice Ust' Čorna, kde se máme potkat s autobusem. V půl dvanácté vyrážíme v lijavci směrem do údolí. Po ztrátě pěšinky, menším brodění a dohadách, kudy dál, pokračujeme podél řeky, doslova cestou-necestou. Za normálních okolností (tedy bez deště) vede kolem řeky údolím cesta pro auta. Ale po vytrvalém dopoledním dešti se všude valí proudy vody. V holinách asi žádný problém, i když proud je poměrně silný, ale pro nás vede cesta křovím ve svahu podél břehu. Ztrácíme dost času hledáním schůdné cesty. Nakonec cesta pokračuje vyvýšenými místy a můžeme konečně nabrat lepší tempo. Odpoledne dorážíme do Lopuchova, kde se hned C+Z vrhají do krámu. Tak trochu jim nevyšlo jídlo na dnešní den, takže snídali jen čínskou polívku. Chleba, rybičky a pivo v nich mizí závratnou rychlostí. Zbytek skupiny posíláme napřed a s námi zůstává akorát jeden průvodce, který se s klukama velmi sblížil po alkoholovém večírku v Luhách. Ust' Čorna je odtud prý asi 6 km - krát neznámý ukrajinský koeficient. Šlapeme po silnici a doufáme, že něco stopnem. Bohužel nejsme úspěšní a to se pak dovídáme, že se celá skupina před námi pěkně svezla na korbě. To je teda bordel! Nohy začínají bolet, Lence se v mokřích fuseklích začíná dělat puchýř. Naštěstí nám kluci zpívají do kroku, tak je aspoň sranda. Uf, je to pěkně roztáhlá vesnice, na místo srazu jdem už jen na setrvák. Dorážíme jako poslední, takže hospoda už je poněkud vyžraná od našich. Zbyly už jen 3 porce místní speciality z krup, kukuřice, fazolí a masa. Pivečko a nějaká ta vodka a vůbec se nám nechce zvedat. Už je kolem 21hod, tak musíme jít taky postavit

stany. Nocujeme na fotbalovém stadionu, je to zas přes celou vesnici zpátky, tak stopujeme mikrobuse a asi 500m se vezeme. Už za tmy stavíme stany a my holky L+L+K si vaříme polívku, zatímco kluci C+Z+I ještě razí do hospody. Snad se budou krotit a dorazí v pořádku J. Asi ve 22,30 padáme na kutě. Někdy uprostřed noci slyšíme kluky, tak klidně usínáme a spíme jak zabítí až do rána.

Pátek 11. srpna: nalehko přechod poloniny Krásna a sestup do Koločavy

Ráno je teplo, sluníčko bojuje s posledními mráčky. Dneska nás čeká poslední den na horách a přechod přes Krásnou poloninu nalehko. Těsně pod hřeben nás zase vyveze teréňák, tentokrát je to pořádný velký aut'ák a my sedíme všichni na prknech na otevřené korbě, i když pěkně namačkaní. C+Z jako jediní nejdou, bolavá kolena protestují (Zdeněk si už v průběhu přechodu vysloužil přezdívku Žofre) a tak se vezou Neoplanem až do cíle naší dnešní túry. Jízda na otevřené korbě je zase něco. Musíme se občas sklánět před šlehajícími větvemi a pohledy na naklánějící se svah není pro slabé povahy. Naštěstí nesesedíme s Lenkou na kraji, tak to aspoň nemáme z první ruky. Nálada by se dala charakterizovat jako bujará, i když hrůza v očích nechyběla snad nikomu. Na konci adrenalinové jízdy se dovídáme pár doplňujících informací o našem řidiči. Neměl řidičák na velké auto, lidi vozí načerno a tolik, kolik nás bylo, ještě nevezl. Na autě měl vylepenou nálepkou, volně přeloženo: „I když budu mrtvý, nesundám nohu z plynu.“

Je nádherně, užíváme sluníčka a rozhledů a jsme v pohodě, má nás čekat maximálně 15km trasa, takže jsme si ani nevzaly s Lenkou moc jídla. Za chvíli přece musíme dorazit do Koločavy. Část skupiny mete jak šílená dopředu, ani se snad nekoukají po krajině. Kolem poledne svačíme, spíš za pochodu. Nikde se moc nesesedí a jak postupuje den, nohy se začínají ozývat. Vyhlížíme sestup do Koločavy, ale ten je v nedohlednu. Kdesi v dáli v oparu na obzoru se vynořuje jakýsi vysílač a my vtipkujeme, že pokud máme jít až k němu, tak nám asi dříve upadnou nohy. No jasně, že se jde až k němu. To je tedy pěkných 15km! Možná tak akorát vzdušnou čarou. Jak jsme se pak dívali na konci cesty do mapy, trasa byla vyznačená rovně, takže by to původní vzdálenosti zhruba odpovídalo. Jenže! Cesta vedla ve skutečnosti po dosti klikatícím se hřebeni, takže jsme to odhadli na minimálně 2x tolik. Po celkem sedmihodinovém pochodu bez zastávky dorážíme k vysílači. Je asi 18hod a nás čeká ještě pěkně dlouhý sestup do Koločavy, kterou už vidíme v dálce pod námi. Kolena se bouří, sestup nám trval 2 hodiny. Ve vesnici se ptáme na školu, kde máme nocovat. Je prý ještě 2km daleko! Bóóóóže. Násobeno ukrajinským koeficientem a s bolavými nohama další hodinka. Zjišťujeme, že jsme v turistické oblasti pro Čechy. Dětičky na nás pokřikují, ahóój, daj bonbon! Za šera dorážíme do školy. Je tu kupodivu i funkční sprcha, ale záchody jsou jako obvykle nechutné a venku. Zabíráme plac v tělocvičně a vaříme si polívku. L+C+Z+I vyráží hned do hospody a já s Kát'ou dojídáme ještě svíčkovou (Igor instantními těstovinami pohrdl a těší se na domnělou baštu v hospodě). Když s Kát'ou konečně dorážíme do hospody, je už pěkně zaplněná, navíc ještě cizí skupinou Čechů. Ještěže máme s Kát'ou plná břicha těstovin, ostatní na místní specialitu musí čekat 2 hodiny a ještě se pořád připomínat a nakonec za malou porci zaplatit nekřesťanské peníze. Zábava jede na plné obrátky, taky je to náš poslední večer na Ukrajině. Padne opět pár piv a vodek a asi ve tři ráno jdeme na kutě. Díky pořádné únavě aspoň hned usínáme i v tělocvičně plné chrápajících.

Sobota 12. srpna: návštěva Koločavského muzea a hřbitova, přes Mukačevo odjezd domů
Ráno samozřejmě azuro, taky je to náš poslední den. V Koločavě navštívíme ještě muzeum Ivana Olbrachta, které se ukáže být přímo ve škole, kde jsme spali. Dále místní hřbitov s hrobem Nikoly Šuhaje Loupežníka, a potom už se vydáváme na cestu k domovu. Stavíme se ještě v Mukačevě na poslední doplnění zásob na cestu a případný nákup suvenýrů, a pak už neomylně směřujeme na hranice. Návštěva hraničních odpudivých záchodů je našim posledním ukrajinským zážitkem.

VYZNÁNÍ

Martina Jirasová (Beruška)

„Už fakt nemůžu.“ Jakubovi jsem dala lyže, nesu jen svoje a jeho hůlky a stejně na každým druhým kroku funim a sténám. „Sakra, proč jsem se do toho pouštěla?“ Pěkně to zní: „Jste šikovný, dneska vám ukážu, jak se jezdí v terénu.“ Kdyby mi jen došlo, že to, co v prašanu sjíždim, budu muset taky vyšlapat nahoru. Říkám si, že už nikdy takovou chybu neudělám. Jezdit někam, kde není vlek, kde dole jen tak sundám lyže a povleču se zabořená víc než po kolena ve sněhu někam vzhůru. Při zahřívání ve spacáku, kloktání a nasávání slané vody nosem je u mě chlácholivý hlas: „To fakt není tak hrozný, máš z toho blbej pocit, protože jsi byla už před tím sjezdem trochu nemocná, příště už to bude mnohem lepší.“ Myslim si svoje, žádný příště nebude. Mám hrůzu z toho, abych odpoledne došla alespoň na běžkařskou trat' nad Zvoničkou. Čeká mě strašná cesta do kopce a lesem.

„Ano, jsem líná a vždycky jsem byla líná.“ Ale občas se najde někdo, kdo mě dokáže „motivovat“. Ve svých třinácti jsem nakonec neskončila s lyžováním v terénu. Následovaly sjezdy a seskoky ze skalek, pulet konstrukcí vleku a naražená sanice. A kupodivu mě to neodradilo. Zvonička se pro mě stala nejmilejší lyžařskou destinací. Přidalo se lezení, Srbsko, Kokořín, Řež a vlastní lano, když mi Mírek jasně řekl, že mě na tom svym nemíní furt tahat.

V jedné rozjitřené chvíli po sychrovské svatbě jsem uvažovala nad tím, koho si pozvu za svědka na svatbu svojí. Byl by to Mírek. Svědek mého sportovního i duševního zraní. Pro některé nepříjemný morous dohlížející na řád a pořádek Zvoničky, pro jiné neuvěřitelný horolezecký zjev, který s rozvahou praská kokořinská pískoviště, stejně jako namydlené stěny Srbska a nespočet dalších skal a skalek. Pro mě kamarád a „pultáta“, který si mě vychoval tak trochu k obrazu svému.

Kočíci životy jsou dlouhé, ale mají svůj limit. Koho by napadlo, že zrovna ten Mirkův devátý je na radě a čeká na své naplnění v Omiši. Pořád se mi nechce věřit, že je to už opravdu všechno..., že jsme to společně završili.

Když už to tak musí být, chci ti Mirku poděkovat, že jsi nade mnou tehdy při prvním sjezdu terénem nezlomil hůl a nenechal mě napospas mým líným náladám. Děkuju, že jsi mi byl nablízku a nenápadně ukazoval cestu a směr. Teď už se neztratím.

Díky, Martina

ZPRÁVA O STAVU ODDÍLU HO HUMANITA

Eva Kavková (Sestra)

Vážení velevážení, nemá již cenu dále si zapírat tento smutný fakt - s naším oddílem to jde, pomalu, ale jistě z kopce.

Kde jsou ty báje doby, kdy náš oddíl okupoval do časných raních hodin známou pražskou putyku Havraní hnízdo a přetahoval se o místo u stolu s místními bezdomovci, prostitutkami a propuštěnými kriminálníky. Kdy padal jeden Tychon za druhým a v pivním sanatoriu pod Bořněm bylo stále plno. Ty doby jsou nenávratně pryč jako je nenávratně pryč mnoho jejich aktérů.

Ano, to je zčásti přirozený vývoj, lidé stárnou, bytaři, hnízdí a pořizují si sviště. Na jejich místo přicházejí noví, stejně zdatní. Tento axiom však bohužel v našem oddíle neplatí. Podíváme-li se na poslední oddílovou akci, která se konala před dvěma týdny na Bořni, zjistíme, že situace v HO Humanita je velmi tristní.

Nejenže nováčci nechodí do hospody a odjíždějí v polovině akce domů, ale pokud se do hospody konečně dostanou, usrkávají limonádu a stepují před dveřmi. A je pak na starých pardálech, aby to za ně žehlili a konzumovali za dva.

Asi se jim nedostalo poučení, že není důležité jak a co člověk vyleze, ale jak dlouho o tom dokáže v hospodě plkat. Neboť velikost lezce se měří podle počtu historek, které o něm kolují po všech lokálech. Například takový Sejk už nebyl léta spatřen na skále, neustále si však uchovává pověst dobrodružného lezce. Lukáš Bludský už taky neleze tak jako dřív, obratně však živí staré historky a dosahuje v očích některých nováčků mytických rozměrů. V tom tkví ono tajemství horolezců - nelezou pro výkon ale pro to, aby pak měli nad pivem o čem plkat a čím se chvástat. Pokud však někteří ani do té hospody nedorazí, jako by v horolezeckém světě ani neexistovali.

(na Humwebu zveřejněno 29. 4. 2005)

KRÁSY KRYSTALŮ V JIZERKÁCH

Klára Vaňková

Po naprosto fyzicky a psychicky vyčerpávajícím pátečním dohadováním, zapojil Pojídač veškerou vospělou techniku a ještě s Kubou T. jsme se konečně dohodli, že svá těla přesuneme na sobotu do Jizerek. Ve složení já, Káča (Klára Holubová), Kuba T. a Pojídač jsme si to v červeném závodáku natěšeně uháněli na severokdovíco, prostě do Jizerek. Ani GPSka nás však nešetřila asi dvouhodinového prodírání se vším možným, až konečně zahlásila, že jsme u Kohoutího hřebenu. Vybalili jsme svačinky, pác byl čas oběda, plkání a rozjímání, a obědvali, plkali a rozjímali.

Jak je známo ani technika není neomylná a tak Kohoutí hřeben se ukázal být něčím úplně jiným. Pojídač furt vlastně vykřikoval něco o Liščí skále a celou dobu nás podezíral, že si z něj děláme dobrej den. Že by za to mohli ti geodetové před 15 lety? Po dalších spoustě výškových metrů, překročených kořenů a Kádinejch odřenejch kotníků jsme konečně

dorazili na Paličnick. No, po turistické cestě bychom tam byli už asi před hodinou a škoda, že to taky ani nebyl náš původní cíl. Nicméně kvantum naprosto modrých a obrovských borůvek ušetřených mamonuchtivých sběračů nám to všechno vynahradili. Taková Káďa si jich i spoustu odnesla domů na zadku!

Z vyhlídky na Paličnicku jsme si vyhlídli Paličku a hned se na ní vydali. Zamítli jsme trojkovej komín a vrhli se na krásnou plotnu, jakousi Magnetickou cestu za pět. Pronásledována Kubou na druhém prvním konci lana, probíhalo vše po labužnicku až k druhému kruhu. Tam jsem udělala několik cirkusových kousků a několikrát vylezla a zase slezla na plošinu kousek výš s tím, že tamtudy cesta teda fakt nevede. No, Kuba pak ale usoudil, že vede.

Po několika Kubových hýkavých pokusech jsme síly rázem spojili a s žaludkem v krku, očima navrch hlavy a Kubou pod zadkem jsem se po těch vertikálních mikrokrystalech nakonec vydrala, ale byl to boj. A pětka to taky nebyla. Nebýt Kubových očí na mých nohách a jeho ruky pod nimi...

Družstva už jsme nerozpojili a Kuba se pokusil stětku také dobýt. Po chvíli se v něm však probudily zkušenosti horala a chvátil lano. Káďa je horal již dávno zkušený a tak nezaváhala ani na okamžik a byla nahoře v cuku letu. Pojídač dal taky pokus a pak odevzdaně chvátil. Slaňák byl umístěn velmi rafinovaně, ale oproti předešlému už slanění nestojí za řeč.

Konečně jsme se tedy vydali na původní cíl - Kohoutí hřeben. Teď už na jisto, páč z Paličky byl vidět. Pod ním jsme opět s bagetou v ruce chvíli rozjímali, ale pak se pustili do huuúžasné Hřebenové cesty. Cesta je asi na čtyři krátké délky a vede přes tuším tři, nebo čtyři sedýlka, ale je to nádhera a srdce plotnaře zaplesá. Není divu, že je to údajně nejlezenější cesta v Jizerkách. A světe divte, Kuba si trochu pošramotil reputaci, protože tuhle krásnou cestu po plotnách vybral on! Opravdu moc krásná! Také tady jsme zvolili systém dvou dvojek na jedné cestě. Aby to přeci nebyla nuda, že! Společnost na štandu má leccos do sebe a pokud se zrovna neklepete strachy, že na vás spadne Kuba vibrující a pištící na plotně...

Sestup už trval jen hodinku a už jsme si to za veselého hovoru razili ku Praze. Byl to natolik zdařilý výlet, že Pojídač usoudil, že musí začít tahat cesty a Káďa měla svůj obvyklý úsměv ještě usměvavější, i když na nohou a rukou, a vlastně všude možně, samé šrámy.

(na Humwebu zveřejněno 3. 8. 2005)

ŠKOLENÍ INSTRUKTORŮ ČHS

Jan Hrbáček (Hrb)

Pokud někoho zajímá, jakým způsobem nyní ČHS školí své budoucí instruktory, může najít odpověď v následujících řádcích. Instruktorský kurz je dnes možné absolvovat ve dvou formách. Jednak jako přípravu instruktora horolezectví, jednak instruktora skalního lezení. Celá taškařice sestává z dvou prodloužených víkendů a týdne výcviku v rakouských Alpách pro oba typy, přičemž horolezci jedou navíc na pět dní na ledovec a týden stráví

v zimních horách. Frekventanti si hradí náklady s kurzem spojené, ale nikoli lektory; ty odměňuje ČHS.

První prodloužený víkend proběhl na konci května na chatě brněnského oddílu Vysokohorské sporty (VHS) a na blízkém skalním terénu Drátník. Zoban, který kurz de facto vede, naplánoval příjezd účastníků už na čtvrtéční poledne. Samozřejmě jsem přijel asi s dvouapůlhodinovým zpožděním, neboť vzdálenost Brno - Blatiny (tj. cca 80 km) překonává veřejná doprava asi 4 hodiny. Vylézt zkušební cestu obtížnosti asi 5+ a předvést několik základních uzlů jsem nicméně stihl. Na sklonku odpoledne vyhlásili volné lezení a sraz v sedm večer v chatě. Tentokrát se kupodivu nikdo neopozdil, jen si pár lidí během úvodního slova pochutnávalo na večeři.

Jaké bylo moje překvapení, když hned na začátku Zoban zamítl účast dvou adeptů, kteří vstupní cestu nevylezli. Chlapi byli asi taky trochu perplex, protože v tichosti ještě večer odjeli. Někomu se tento přístup zdál příliš tvrdý, jiní jej schvalovali; každopádně pokud si někdo při lezení odsedl a nakonec cestu nějak vysápal, nebyl za to nijak popotahován. Jen Zobanův kamarád a spoluorganizátor Ondra decentně podotknul: Dobře víte, že někteří máte k jistotě v tom lezení trochu daleko....

Zbytek večera zabrala trochu teoretická, ale zase ne příliš dlouhá přednáška o tréniku, fyziologii a anatomii v lezení a když jsme po desáté končili, odebrali jsme se svorně do nedalekého pohostinství.

Celý pátek a sobotu jsme věnovali nácviku slaňování s nováčky, výrobě a organizaci co možná nejspolehlivějších standů, dobírání dvou druholezců a střídání na stanovišti, prusíkování z konce lana, když je člověk daleko od stěny a samozřejmě výrobě kladek pro přitažení zraněného partáka po pádu. Každý večer měl Zoban nebo někdo jiný přednášku k tématu, přičemž oblíbená meteorologie a geologie byly omezeny na nezbytně nutné minimum. Ostatně obor, který se studuje na přírodovědě 5 let se stejně dá v jedné přednášce pokrýt jen těžko.

V neděli si každý povinně skočil do lana, s čímž měli někteří kupodivu docela problém, slaňovali jsme na několik způsobů bez osmy a karabiny a v pozdním odpolední po úklidu chaty tato část kurzu skončila.

A ještě pár slov o zdravotvědě. Ta připadla na poslední červnový víkend. Sešlo se nás nakonec šestnáct, neboť jeden kolega od minula bohužel odpadl. Zdravotnickou část kurzu vedli Pavel Neumann, kterého možná někteří znáte z doškolení, jeho kamarád z Hradce Králové Martin Honzík (oba pracují u záchranky) a MUDr. Jana Kubalová z Vysočiny, jejíž obor je anesteziologie a resuscitace.

Tentokrát jsme se sešli ve čtvrtek večer a opět jsme stihli alespoň jednu přednášku. Další tři dny byly pak věnovány nácviku kardiopulmonální resuscitace (umělé dýchání a nepřímá srdeční masáž), manipulace s člověkem při podezření na poranění páteře, povšechného vyšetření, uvádění do stabilizované polohy, transportu zraněného, fixací poraněných končetin a základů obvazové techniky včetně cvičné záchranné akce po přednáškách v pátek večer, kdy do Pavla a Jany na nedalekém vršku uhodil blesk a úkolem účastníků kurzu bylo poskytnout jim pomoc. Je třeba říct, že zejména život zachraňující výkony jsme nejen vyzkoušeli, ale doslova trénovali do omrzení, aby nám alespoň trochu přešly do krve, což se snad podařilo.

V sobotu a neděli jsme se dostali od úrazů trochu dál a nejdřív teoreticky, pak i prakticky nacvičovali všeobecnou první pomoc nejen lidem spadlým ze skály, ale také omdleným diabetikům na ulici, pacientům s infarktem atd.

Obzvláště tato část se mi zdála dost těžká s ohledem na lidi, z nichž většinou je medicína dost vzdálená, a musím vyjádřit obdiv nad tím, jak to chlapi zvládali.

Zatím mám z kurzu velmi dobrý pocit. Vzhledem ke strašidelným zkazkám, které se z minulých běhů tradují, jsem nevěděl, zdali bude účast vůbec k něčemu dobrá. Zdá se mi ale, že se od té doby dosáhl značný pokrok a účast má svůj smysl. Během popisovaných dvou setkání jsme se takřka nezastavili, obzvláště Zoran dokázal využít každou minutu a když jsme odjížděli, měl jsem různé pocity, ale rozhodně ne ztraceného času. Uvidíme, jak proběhne závěrečný týden v rakouských horách.

(na Humwebu zveřejněno 13. 7. 2005)

SKÁLY MOKRÉ, LEZENÍ ZAKÁZÁNO.

Zuzana Hoetzelová (Zuza)

Skály mokré, lezení zakázáno, hlásí v pátek hruboskalský web. To není možné, když kdy přišlo naposled, si už ani nepamatuju. Asi to zapomněli přepsat...kdys tam koukala naposled, hledá Hoe nějakou naději. V 15:13, prohodila jsem vítězoslavně a už se mi seběhly sliny na kuřecí mňam opečené na ohni. Počítač jsem pro jistotu vypla a uklidila. Hoe zachmuřen, neví co by, přišel tedy nějak moc brzo z práce...zbytečně...sakra! Po čtvrté hodině bujaře: Už to změnili, já to tušil, paráda, jedem. Aha, tak pánové dorazili z farchy a teď jdou lízat, no bezva, a mně se tak nechce. Hoe volá kámoše, ne, ten nemůže, jede na šestou na ČTYŘIADVÁCU do Prachova.

Je půl pátý a babička kulí oči: Co? Cože, co? No to moh bejt hezkej rodinnej kuřecí večer! A to jako...a jak?!!!

Jedenáctý ročník 24 hodin na Prachově začíná za několik desítek minut a registrace končí za půl hodiny. Vyjíždíme.

Jsem 38. dvojice a babička dostává info, kde se sejdeme v devět. Je to maso. Od Turistárny vyběhává většina ze 42 dvojic do Skalního města. My začínáme sedmou Nocturno, přibíhají 2 maníci a s nimi i atmosféra závodu, na kterou jsem byla tak zvědavá. Asi byste si měli zatím dát něco jiného, mně to bude trvat! Hu, než jsem stačila najít první chyt, macho si stoupne přede mě a hop hop, ukazuje mi záda. No doprdele, to jsou ale móresy. Kam jsme to vlezli, říkám si a s námahou vycvakávám kruh. Aha, ještě mám v zádech toho dalšího, parádně navoněného druholezce. Páni, to je smrad, když mě oblejzá!

Na Bertových věžích jsou lidi z Lezeckého klubu Prachov, dokonce i jedna dívčí dvojka, Hosohopáci, z nichž Yettiho poznávám na dálku podle hlasu a mluví mi z duše: To je ale móóc špatně, že se spěchá...tóó by se nemělo. Nechybí ani lezci z hruboskalského HO. Během vteřin, které trávíme na vrcholu, kdy jeden zapisuje a druhý připravuje slanění, zahlídnu červenou helmu a postavu Goba. Že by?

V devět máme 10 cest a dokonce i jedno 8a, kterým ostatní pro dnešek opovrhují. Je mi celkem jasné proč, z té zatracené cesty mě bolí pánevní dno a kvůli umdleným rukám padám už i na čtyřkách!

Za nočního blikotu baterek dáváme ještě 3 méně obtížné cesty a pokračujeme do již plného kiosku, který je tuto noc otevřen až do rána. Na kytaru tu pořádně kalí mlad'oshi z LKP a je jasné, že ta stovka vybraná jako startovné bude zítra dobře využita.

Měníme nalezené doklady od auta za pivo a probíráme s babčkou taktiku zítřejší péče o Huga. Uléháme blízko k pokladně.

LKP zpívá ukolébavky při nichž nelze usnout a je tu první sprška. Uchylujeme se raději rovnou do pokladny a slyšíme každou zklamanou dvojici, která se trousí ze skal a přidává se k paříčům a občurávačům suvenýrů.

Ráno je už klukům fuk, že prší, i to, že „zbytečně“ vylezli 50 cest.

Yetti mi prozradil taktiku na příště J. Celou noc nahánět skóre čtyřkama (pravidla a bodování podrobněji na www.lkp.cz). Rekord je 777 bez šesti bodů (neověřené info ranních opilců). To by znamenalo asi 111 sedmiček nebo 129 šestek, 154 pětetek nebo 192 čtyřek! Nevím, jaké měli vítězní pánové zastoupení čtyřek, ale určitě by bylo vhodné celé toto téma statisticky zpracovat a vyvodit pro nás praktické závěry v nějaké diplomové práci na FTVS UK!

(na Humwebu zveřejněno 7. 8. 2005)

POHODA NA DACHSTEINU

Kuba Kašpar (Kubas)

Nováčkovské Alpy se letos obešly bez jediného nováčka. No nic, vaše chyba. My jsme se tam i bez vás měli dobře!

Dorazili jsme do Gosau v sobotu po čtvrté hodině. Což znamenalo, že jsme dobyli kótu Adamekhütte (2195 m) všichni za tmy. Někdo za začínající, někdo za velmi pokročilé. Hlavně Honzovi Říhovi prej ale byla nějaká tma úplně ukradená.

Přes čtyři hodiny krpálu znamenaly takovou sílu pro nebohé horolezce, že to obměkčilo i nebesa a ta spustila na celou neděli taková mračna, že jsme v klidu mohli odpočívat na chatě. Bohužel celej den, což odpoledne už začal být dost voprůz. Naštěstí ale nás v pondělí už budilo slunce, který se nás drželo až do čtvrtka. Takže jsme se rozlezli po kopcích poblíž Adamka. My s Nikou a Komárem jsme vyrazili na Hüttenpfeiler na Nedere Schreiberwand. Krásná cesta cca na 6 délek, dvě místa IV+. Jištění víc než dost. Ostatní opanovali Ostrampe na 1. věž Schneebergwandu (čínské družstvo Kuba T., Oveček, Honza Fuka, Honza Říha, Jirka Kamrád, Tomáš Korč) a Ostgratturm (2 délky za IV+) na N. Schreiberwand (Bidlo s Beruš). Vedro jak blázen - pivo večer dost chutnalo. Tejden začínal jak má bejt a velmi podobně taky pokračoval.

V úterý jsme se vyměnili s Kubou - Schreiberwand za Schneebergwand. My s Nikou a Komárem + Beruška s Bidlem jsme ale z Ostrampe na 1. věž pokračovali dál na 2. věž Schneebergwandu Jihozápadním pilřem (1 místo + 1 délka za V+). Velmi výživné, naše

trojka si navíc výživnost zvýšila ještě pěkným exponovaným dlouhým sestupem a slaněním s několika šutropády.

Třetí den s Nikou přibíráme do družstva Honzíka Říhu a vyrážíme cestou Holländerkante na Schreiberwanddeck. Super cesta, 2 délky IV+, celkem asi osm délek. Moc hezký. Vedle nás celou dobu lezou Bidlo, Beruš a Komár Linke Holländerkante (VI+ tuším) - nadšení, zejména Komárovo, nezná mezí :)

Večer se rozhodujeme, že čtvrtek strávíme odpočinkovým výletem přes Steinerscharte, Hallstätter Gletscher a Hoher Dachstein. Kuba T. vyráží brzy ráno na Torstein cestou Wangelweg - psanou na 52 dýlek. Naštěstí si to včas rozmyslel a dorazil živý a zdravý večer po turistice okořeněné zdoláním známého klettersteigu Johan.

V pátek místo chuťovkového lezení na závěr děšť a hnusota, takže balíme a šup do doliny.

(na Humwebu zveřejněno 5. 9. 2005, foto: viz příloha)

CO SESTRUŠE SLÍBENO, DODRŽENO BÝTI MUSÍ...

Ha-pá-ty-tlá aneb Území posledního štandu

René Kujan (Kyzán)

Ahoj, Janičko, Kubo, Pionýre a vy všichni ostatní, kterým jsem kdysi slíbil, že se jednou dozvědí jak to bylo doopravdy... A právě dnes je ten správný den poodhalit roušku tajemství a pohlédnout pravdě do očí!

Bylo to zrovna na Velikonoce léta páně 2001, kdy Bridže, Janu, Detvu a mě posedla myšlenka, které nebylo možné vzdorovat - totiž vyrazit do Roháčů. A když už tam jednou budem, proč si taky nevzít lana a nějaké to železo, že? Roháče jsou pěkná věc, ale v létě nezalezeš, páč je to všechno locker a duben je ve slovenských velehorách ještě poměrně mrazivým obdobím. Tož slovo dalo slovo, sbalili jsme stany, cajky, jídlo na tři dny (já do svého notoricky známého červeného batohu) a vyrazili jsme. V mužstvu řádila neposedná euforie, a tak jsme hned druhý den po ránu vyrazili na něco pěkného. A proč ne zrovna ten výšvih hen tam pod Baníkovem? Proč ne zrovna ten výšvih, co máme za stanem? Nemusíme se nikam honit. Stejně, než nás Bridž vykope ze spacáků a než rozmotáme sedáky, bude pomalu poledne. No prostě klíííd, pohoda. A protože je ten výšvih docela rozměrný, volí každá z lezeckých dvojic svoji vlastní variantu výstupu, sem tam na sebe dokonce i vidí.

Vyzbrojen svou zánovní červenou bundicí nastupuju do stěnky za vydatného Detvího supportu, kterému v ČHS, nevím proč, říkají jištění. Detva se pohodlně usadí do frenda a smyce a já zatím zkouším udělat na kameni roznožku v mačkách. Prvních deset metrů pomalu odsypá, kameny přimrzlé k sobě dobře drží a poskytují tak vítanou oporu mým prokřehlým končetinám. Přichází poměrně rovný úsek, promenádní chod'ák, a zase nějaká ta římsa. A zrovna když visím na jejím horním okraji a mé omrzlé prsty se snaží podmanit si další chyt, přichází nesnesitelné pnutí lana. Povóóól! Nic. Škubu jak blázen. Nic. Svým roztřeseným dechem zahřívám lano a přemlouvám jej k větší roztažnosti. Už jen pár centimetrů. Uff. Podařilo se. Další chyt dobyt, věším se do něj a na skalní špici nahazuju

smyci, štrandím, dobírám. Detva prožívá tyto napjaté chvíle v poměrném bezpečí a teple prvního štrandu. Jistí, povoluje, dobírá, křičí: Konec lana!. Žádná odezva. Mezi prsty mu projíždí posledních pár centimetrů. Ještě že už má druhý konec navázaný na svém sedáku. Křičí. Prudké škubání lana. Zběsilé pnutí. Křičí. Vyhodnocuje situaci a povylézá o metr výš. Ještě o jeden. Jeho opičí paže však již nedosáhnou na frenda, aby mohl zrušit štrand. Ále, však se pro něj vrátíme. Cvak!

Druhá délka je krásná. Užíváme si systém polic a parádní koutek. Úsměvy věnované fotografům, jiskrný čerstvý vzduch daleké ciziny, nesnesitelná lehkost bytí. Štranduju, Detva odhodlaně dolézá a na nás čeká třetí délka. Vypadá to už spíš jen na takovou procházku než na pořádné lezení. Závěr to trochu vylepšuje, ale jinak pohodlná pěšina pro bábu s nůši. Zanechávám pod sebou dvě postupová jištění ve tvaru smyc. Dolézám na vrchol, kde děd Maróz uchopil pevně žezlo do svých rukou. Namrzlá krusta, ani kousek skály nekouká. Tož si slezu zasejč trochu níž, ne? Udělám pořádný štrand takhle ve skále, jak nás to vždycky učili, ne? Lup tam smyci na ne zrovna příznivě nakloněnou špicí. Ale co, když se do toho posadím, vhodně zatížím, bude dobře držet. Ještě pojistný frendík támhle do té skuliny. Detva hrdinně ukrajuje další metry. V půlce délky se - už jen tak ze zvyku - ptá: Jistíš? Jistím, jistím. Několik dalších vychutnaných metrů. Ojoj, začínají mi mrznout kolínka. Ale ne ty v ešusu. Tady tyhle, tajhle dóle. Vrtím se trochu ve štrandu, protahuji ztuhlé údy. Vssst! řekla smyce a s nonšalantním klidem opouští místo, které jí mnou bylo předurčeno. Škubnutí frenda ani necítím. Ten se neobtěžoval cokoli říkat. Prostě letím. Bohužel ne jako pták, dokonce ani Ikaros by mi nepřišel kolegiálně potrást pravici. Letím potupně hlavou dolů, zádama napřed. Bink! (kamenem do hlavy, teda vlastně hlavou do kamene) Bink, bink! (v otloukání se vystřídaly některé další stavební součásti mého skeletu) Detva se obličejem ocitá nebezpečně blízko mých dvanáctihrotých maček. Bacha!!! Trh, škub, plesk! Ve stejné vteřině se konečně kdesi nade mnou zamotalo lano a kamarád Detva neohroženě špendlí prolétající rudou kouli vlastním tělem do závěje. Dýchací otvory zaražené hluboko ve sněhu několikrát zhluboka filtrují vzduch, než se zbytek těla zmůže k další stresové reakci. Kurňa, to byla šupa, co?

Bridž s Janou zatím bezpečně dolézají svoji variantu. Jistící Bridž v jedné chvíli postřehne periferním zrakem jakousi červenou skvrnu řítící se do údolí. Volá na Janu: Tomu volovi už zase upad batoh! Po několika minutách vítá Janu Bridžův štrand do své přátelské náruče. Batoh? Vždyť oni s sebou žádnéj batoh neměli...

Zase dole u stanů. Byl to vlastně docela úspěšný den. Přežili jsme další Velikonoce. Detva nemá v lebce dvacet čtyři roztomilých d'olíčků. Mámu nepotěším na její narozeniny svojí fungl novou cínovou rakvičkou. A hlavně: Neztratil jsem batoh!

Co teď? Běžet k potoku. Nabrat studenou vodu do dlaní a pořádně se ošplechnout. Pokládat si zmatené otázky: Proč tu jsem? Proč bych tu nebyl? Proč bych tu být měl? Proč bych tu nebýt neměl?

Vrátit se domů. Vyprávět přátelům. V oddíle si vyzvednout cenu Za největšího vola roku. Tak takhle to tedy bylo, kamarádi. Všechno je čistá pravda a ať se propadnu do Západního Německa, jestli kecám.

(na Humwebu zveřejněno 17. 10. 2005)

ADRESÁŘ ČLENŮ ODDÍLU

Vyšlo pouze v tištěné verzi ročenky.

CD-ROM PŘÍLOHA ROČENKY

A co tentokrát najdete v CD-ROM příloze?

- fotky z oddílových akcí, zejména z fotosoutěže a Humáč boulder cupu
- fotky k článkům v ročence a další fotky z lezení
- Pupovo fotoalbum
- horolezecké průvodce
- přehled nahlášených výstupů

HO HUMANITA je součástí Vysokoškolského sportovního klubu Humanita při Katedře tělesné výchovy Filosofické fakulty Karlovy univerzity Praha. Svou činností je zaměřen na provozování horolezectví a dalších sportů v přírodě. Pro své členy organizuje zejména společné horolezecké a jiné sportovní akce, tréninky, horolezecký kurz pro nováčky, vzdělávání pokročilých lezců a vedení půjčovny horolezeckého materiálu a literatury.

HO HUMANITA je též součástí Českého horolezeckého svazu (ČHS).

Funkcionáři oddílu (2005/2006)

Předseda: Petr Daniš (Bidlo)

Místopředseda: Robert Halama (Gobo)

Pokladník: Michal Brezík (Beránek)

Skladník: Jan Hásek (Pionýr)

Knihovník: Jakub Turek (Kuba T.)

Metodik: Robert Halama (Gobo)

Ostatní členové Rady starších: Lukáš Bludský (Lukas, Blud), Radomír Jošek, Jakub Kašpar (Kubas), Monika Kašparová (Nika), Jirka Pitelka (Pířa), Klára Vaňková

Oddíloví instruktoři:

Michal Brezík (Beránek), Vlasta Daněk, Petr Daniš (Bidlo), Robert Halama (Gobo), Jan Hásek (Pionýr), Pavel Jaroš (Bob), Jan Hrbáček (Hrb), Jakub Turek (Kuba T.)

Tréninky

Posilovna a sauna: pondělí, posilovna 20:00 – 21:00, sauna 21:00 – 21:45,
Bruslařská 10, Praha 10 (Sportovní centrum UK v Hostivaři)

Tělocvična: čtvrtek, 19:00 – 21:30, tělocvična VŠK jednota, Opletalova ul., Praha 1

Oddílový web: <http://humanita.n.cz>

Ročenka HO Humanita 2006

Vydal HO Humanita v počtu cca 30 ks dne 22. 2. 2006.

Ročenku sestavila: Monika Kašparová

CD-ROM přílohu sestavil: Jakub Kašpar

Grafická úprava: Monika Kašparová (s využitím designu Vlasty Dařka)

Tisk: Jan Cholt

Fotografie a obrázky:

Titulní strana: Jakub Kašpar: Mužik ve Velké zmrzlé dolině, Vysoké Tatry.

Strana 2 obálky: Aleš Nedvídek: vítězný grafický návrh na oddílové triko.

Fotografie uvnitř ročenky poskytli autoři článků.